EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 266, Mayıs 2010

Devrim şehitleri ve devrimci sınıf partisi

H. Fırat

*Burada ikinci bölümünü sunduğumuz metin, **Alaattin Karadağ** yoldaşın katledilmesinin ardından verilen konferansın elden geçirilmiş kayıtlarından oluşmaktadır. Metnin ilk bölümüne **Ekim**'in geçen sayısında (Sayı: 265, Nisan 2010) yer verilmişti...*

Alaattin Karadağ yoldaşın devrimci ve partili kişiliği üzerinden söyleyebileceklerimi esası yönünden söylemiş bulunuyorum. Buna belki yoldaşın büyüdüğü kentle ilgili bazı düşünceler ekleyebilirim, ama daha sonra. Şimdi Alaattin yoldaş da içinde devrim davası uğruna ölümü kucaklamış yoldaşlarımızı bir arada ele almak ve bundan hareketle partimize dair bazı sonuçlar çıkarmak istiyorum.

Çekirdekten Ekimciler!

Yoldaşlarımızdan hangisini, nerede ve ne zaman yitireceğimizi biz değil devrimci mücadelenin akışı belirliyor. Ulucanlar'da toplu bir katliam oluyor, aralarında iki de partili yoldaşımız var, Habip ve Ümit yoldaşlar. Hücre saldırısına karşı Büyük Zindan Direnişi gerçekleşiyor, bu direniş içerisinde çok sayıda devrimciyi yitiriyoruz, bunlardan biri de Hatice Yürekli yoldaş... İstanbul'da parti çalışmasına yönelik bir polis saldırısı gerçekleşiyor, Alaattin Karadağ yoldaş bu saldırıya direnirken yaralı ele geçiriliyor ve katlediliyor.

Bugüne kadar ikisi MK, üçü partinin kurucu üyesi olmak üzere dört partili yoldaşı mücadelenin ateşi içinde şehit vermiş bulunuyoruz Dördünün özelliklerine birarada baktığımızda, bu yoldaşların partimizin seçkin üyeleri olduklarını, partimizin en iyi bazı özelliklerini kişiliklerinde cisimleştirdiklerini görüyoruz. Bu belki bir rastlantı ama dikkate değer bir rastlantı.

Ortak özelliklerinden ilki, tümünün de örgütlü devrimci yaşama hareketimizin saflarımızda başlamış olmalarıdır. Ümit Altıntaş yoldaşın kullanmayı pek sevdiği ifadeyle, dördü de "kök ekimci". Ümit bunu kendisiyle ilgili olarak, devrimci siyasal-örgütsel yaşama EKİM saflarında gözlerini açtığı olgusunu vurgulamak için kullanırdı, ben çekirdekten ekimciyim demek isterdi.

Bu, yitirdiğimiz dört yoldaşın dördü için de geçerli. Dördü de siyasal-örgütsel yaşama gözlerini EKİM saflarında açtılar, birer profesyonel devrimci olarak gelişip serpilmelerini de burada yaşadılar. Bu onların güçlü ve zayıf yanlarıyla EKİM'in öz ürünleri oldukları, erdemleri ve kusurlarıyla EKİM'i, dolayısıyla partimizi temsil ettikleri anlamına gelir. Buradan baktığımızda yoldaşlarımızın devrimci yaşamlarının toplam bilançosu partimiz için onur vericidir, bütünüyle yüzağartıcıdır. Yeni dönemde, Türkiye'de

ve dünyada biribirini izleyen yenilgiler sonrasına denk gelen bir gericilik ve sosyal durgunluk döneminde böyle devrimciler yetiştirmeyi başarmanın haklı gururunu taşıyor partimiz.

Her alanda direnişçi kimlik!

Mücadelenin tüm cephelerinde parti çizgisinde bir direnişçi kimlik, dördünü birleştiren bir öteki temel özelliktir. Dördünün de poliste ve zindanda tam direnişi ve mahkemelerde devrimci siyasal savunmaları var.

Bu dört yoldaşın dördü de polis operasyonlarına hedef oldular, işkenceli sorgulardan geçtiler. Tümü de bu sınavlardan alnının akıyla, partili olmanın onuru ile çıktılar. İçlerinden Habip Gül'ün bu alanda birden fazla deneyimi var, tümü de tam direnişle sonuçlanan.

Yoldaşlarımızın dördü de polis ve işkencedeki direnişçi tutumlarını zindanlarda da sürdürdüler. Habip Gül zindanlardaki direnişçi çizginin sembol isimlerinden biri oldu. Yarattığı etki ve sempatinin gücünü, aynı dönemde Ulucanlar'da yatan Mahmut Alınak'ın yazdıkları üzerinden bile görebilirsiniz. Ümit Altıntaş zindanda Habip yoldaşı ile omuz omuza idi ve nitekim ölümü de birlikte göğüslediler. Hatice yoldaşı Büyük Zindan Direnişi içinde yitirdik. Alaattin yoldaş, daha önce üzerinde genişçe durdum, zindana varır varmaz sürmekte olan direnişe katıldı ve sonradan zaafiyete uğrayan bu süreçten kendi payına sağlam ve pürüzsüz bir tutumla çıktı.

Aynı direnişçi tutum yargılamalar safhasında da kendini gösteriyor. Tümünün de DGM'lerde yapılmış siyasal savunmaları var. Bu savunmalarda devrim davasını cepheden savunmak asgari bir ortak paydadır. Habip Gül'ün birden fazla siyasal savunması var, her biri kendisini yargılayanların suratına bire tokat gibi inen... Hatice ve Ümit yoldaşlar sorgu aşamalarındaki ilk siyasal savunmalarını yaptılar ve asıl yargılama safhasına, dolayısıyla temel savunmalara fırsat kalmadan yaşamlarını yitirdiler. Habip Gül ilk yargılanmalarında bu olanağı bulmuştu. Bu arada Hatice Yoldaş Ulucanlar katliamı üzerinden açılan davada yargılandı ve bir kez daha devrimci siyasal savunma yapmak olanağı buldu. Alaattin Karadağ da, tutuklandığı dönemdeki genç yaşına ve sınırlı deneyimine rağmen, bu çizginin dışında kalmadı. DGM kürsüsünden siyasal savunma yaptı ve açıkça devrimi savundu. Bir işçi mitinginde gözaltına alındığı ve dolayısıyla hakkında hiçbir ciddi örgütsel delil olmadığı halde.

Yoldaşlarımız çok yönlü direnişçi kimliklerini son olarak, ki bu onların yaşamlarının da sonudur, yeri geldiğinde devrim uğruna ölümü yiğitçe göğüsleyerek de göstermişlerdir. Dördü de direnerek öldüler. Habip ve Ümit ölümü destansı Ulucanlar direnişi içinde göğüslediler. Hatice Yürekli yoldaş, zindan direnişi içinde ve yiğitçe bir kararlılıkla hücre hücre eriyerek şehit düştü. Allaattin Karadağ yoldaş keyfi polis saldırısına karşı silahlı bir direniş içinde yaralı olarak ele geçti ve hemen ardından alçakça katledildi. Tümü de ölümüne direndiler, sağlam ve inançlı devrimciler olarak ölüm vakti gelip çattığında onu yiğitçe göğüslediler.

Partili olmanın onuru ve onurlandırılan Parti!

TKİP Kuruluş Kongresi poliste, zindanda ve mahkemelerde direnme çizgisine ilişkin bütünlüğü içinde bir politika saptamış ve bunu tüm partili militanlar için bağlayıcı saymıştır, bunun daha önce de sözünü etmiştim. İşte birer parti üyesi olarak dört yoldaşımızın dördü de siyasal mücadelenin akışı içinde bütün bu safhalardan geçtiler ve istinasız tümü de bütün bu açılardan partiyi onurlandırdılar. Partimizin direnişçi çizgisine ve kimliğine kendi kişilikleri üzerinden ışık tutmakla kalmadılar, onu yeni bir düzeyde güçlendirdiler de.

Buradan belirgin bir kollektif nitelik yansıyor ve kuşkusuz bir rastlantı değil bu. Tersine, bu bir çizginin ürünü ve yansıması. Bu, TKİP'nin temsil ettiği ideolojik çizginin ve moral değerlerin bir yansıması ve pratikte kanıtlanmasıdır. Halkçı akımların direniş geleneğinde belirgin bir zaafiyete uğradığı bir evrede, TKİP, geçmişin direnişçi birikimini de sahiplenip özümseyerek, bu düzeyde bir direnişçi kimlik ortaya çıkarmayı başarmıştır. Üstelik devrimci sınıf çizgisine dayalı olarak, aynı anlama gelmek üzere, işçi sınıfı devrimciliği düzeyinde ve temelinde.

Parti ile militanları arasındaki ilişki burada karşılıklıdır, diyalektik bir bütünlük oluşturmaktadır. Parti çizgisi ve yaşamı böyle devrimcilerin yetişmesine zemin olmuş, tersinden ise bu devrimcilerin yaşamı ve ölümü partinin direnişçi kimliğine ışık tutmuş, güç katmıştır. Yoldaşlarımız parti çizgisine uygun davranarak partiyi onurlandırmışlardır, ama parti de bu çizginin temsilcisi olarak, böyle devrimcilerin yetişmesini başararak, onları onurlandırmıştır. Hiçbir devrimci nitelik ve değer ideolojik çizgiden, politik yönelimden, örgütsel yaşamdan ve pratik tutumdan bağımsız değildir. Parti çizgisinin öz meyveleridir bu yoldaşlar, bunu vurgulamaya çalışıyorum. Habip Gül bilinen kimliği ile Habip Gül olmasını temelde partiye borçludur. Yoldaşımızın kişiliği ve devrimci pratiği partiyi onurlandırmıştır, ama onun gibi bir işçi devrimcinin gelişip serpilmesini, MK düzeyine yükselmesini kolaylaştırarak da partimiz onu onurlandırmıştır. Bu yitirmiş bulunduğumuz tüm öteki yoldaşlarımız için de aynı biçimde ve aynı ölçüde geçerlidir.

Proleter kökenli sınıf devrimcileri!

Habip yoldaş Kürt, Ümit yoldaş Türk, Hatice yoldaş Çerkez, Alaattin yoldaşsa Arap kökenli idiler. Kuşkusuz bir rastlantı, ama dikkate değer bir rastlantı; Türkiye bir milliyetler mozaiği ve yitirilen dört yoldaşımız milliyet kökenleri üzerinden tam da bunu yansıtıyorlar. Partimizin Türkiye'nin milliyetler bileşimini seçkin kadroları üzerinden kucakladığını, tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının partisi olduğu iddiasının bu gerçeklikte somutlandığını görüyoruz burada. Bu yoldaşlardan üçünün işçi kökenli olduğu düşünüldüğünde bu olgu daha bir anlam kazanmaktadır.

Habip yoldaş çekirdekten bir metal işçisi. Biz onu İzmir'in önemli bir metal havzasında, Bakırçay'da, önemli bir metal fabrikasında çalışıyorken kazandık. Bir metal işçisi olarak kazandık ve ondan MK üyesi düzeyine yükselebilen seçkin bir profesyonel devrimci çıkardık. Siyasal yaşamı işçilikten profesyonel devrimciliğe geçiş olarak seyretti. Sınıf çalışması içerisinde kazanıldı, hapislere girdi, her çıkışında yeniden sınıf çalışmasına döndü... İzmir'den Adana'ya, Adana'dan İstanbul'a ve İstanbul'dan da Ankara'ya... Ta ki Ulucanlar zindanında katledilene kadar... Katledildiğinde örgütlü yaşam döneminin dördüncü hapisliğini yaşıyordu. Habip yoldaş şahsında sınıf çalışması içinden kazanılmış, sınıfı devrimcileştirme çalışması içerisinde etkin bir rol oynamış bir profesyonel devrimci ile yüzyüzeyiz.

Parti ile militanları arasındaki ilişki burada karşılıklıdır, diyalektik bir bütünlük oluşturmaktadır. Parti çizgisi ve yaşamı böyle devrimcilerin yetişmesine zemin olmuş, tersinden ise bu devrimcilerin yaşamı ve ölümü partinin direnişçi kimliğine ışık tutmuş, güç katmıştır. Yoldaşlarımız parti çizgisine uygun davranarak partiyi onurlandırmışlardır, ama parti de bu çizginin temsilcisi olarak, böyle devrimcilerin yetişmesini başararak, onları onurlandırmıştır. Hiçbir devrimci nitelik ve değer ideolojik çizgiden, politik yönelimden, örgütsel yaşamdan ve pratik tutumdan bağımsız değildir.

Ümit yoldaş küçük-burjuva kökenli, iyi halli bir küçük-burjuva aileden gelme. Biz onu Yıldız Teknik Üniversitesi'nde öğrenci çalışması içinde kazandık. Kısa zamanda İstanbul'daki öğrenci çalışmamızın birinci dereceden sürükleyici kadrolarından biri haline geldi. Erken bir zamanda okuldan kazandığı bazı yoldaşlarını fabrika çalışmasına yönlendirecek denli sınıf çalışmasına yakındı. Onun özel çaba ve etkisiyle, mühendis olmak için ünivesiteye gelmiş bazı genç insanlar okulu bıraktılar, sınıf çalışması yapmak üzere gidip örneğin Mutlu Akü fabrikasında fiilen çalıştılar. Buna öğrenci gençlik içindeki güçlerin sınıf çalışmasına destek faaliyetlerine katılmasındaki katkısını da eklemeliyim. Kuşkusuz başında bizzat kendisi olmak üzere ve devrimci bir militan olmanın teknik donanımı ile... Onun direnişçi kimliğine biz bu çalışmalar esnasında karşılaştığı ve gözükara militan tutumuyla atlattığı badirelerden de tanığız. Ümit öğrenci kökenli, aydın, eğitimli bir insan. Sınıf çalışmasına kafa yoran, günü geldiğinde sınıf çalışması içerisinde etkin biçimde yer alan, sınıf çalışmasına ilişkin anlamlı yazılar da kaleme almış olan bir yoldaş.

Hatice yoldaş ilk gençliğinden itibaren tekstil işçisi. Hareketimizin saflarına profesyonel bir devrimci olarak katıldıktan sonra ise tümüyle sınıf çalışması içinde yer alan, bu kapsamda sık sık fabrikalarda bizzat çalışan bir yoldaş. Kuruluş Kongresi'ni önceleyen yıllarda İstanbul tekstil çalışmamızda anlamlı bir yeri ve rolü var. Parti Kuruluş Kongresi'nde kongre bileşiminin sınıf bileşimi çıkarılırken, güvenli bir gururla proleter sınıf kökenli olduğunu özellikle vurgulayan bir yoldaş. Ücretli işçilikten gelen ve örgütlü yaşamını da sınıf çalışması içerisinde geçiren bir başka profesyonel devrimci yoldaş örneği ile yüzyüzeyiz onun şahsında. Bir proleter devrimci olarak Türkiye'nin dört büyük sanayi kentinde örgütlü yaşamı olmuş biri Hatice Yürekli. Sırasıyla İzmir'de, İstanbul'da, Adana'da ve son olarak da Ankara'da.

Proleter kökenli bir profesyonel devrimci ile yüzyüzeyiz Hatice Yürekli yoldaş şahsında. Tıpkı diğer üç yoldaştan ikisi, Habip ve Alaatin yoldaşlar gibi. Devrim mücadelesinin ateşi içinde yitirdiğimiz dört yoldaş var, bunlardan üçü proleter kökenli ve dördü de sınıf çalışması içerisinde birer profesyonel devrimci olarak yer almış yoldaşlar. Bu, partinin izlediği sınıf çizgisine bir gösterge, üzerinde özellikle durmam da bundan dolayı.

Gerçek bir sınıf partisi olabilmek için henüz katetememiz gereken önemli bir mesafe var. Gerek II. Parti Kongresi'nin, gerekse yeni açıklanan III. Parti Kongresi'nin bu konuda önemli ve anlamlı değerlendirmeleri, belirlemeleri ve uyarıları var. Sınıfın öncüsünü partiye kazanmak, partiyi sosyalizm ile sınıfın örgütlü birliği olarak cisimleştirmek tarihsel sürecinin henüz ilk safhalarındayız diyor, kamuoyuna açıklanmış bulunan ***TKİP III. Parti Kongresi Gündemi***. Parti sınıf çalışmasında ne kadar mesafe aldığı konusunda çok gerçekçi, bu konuda en ufak bir abartmadan, aldatıcı iddialardan özenle uzak duruyor, gerçek durumu büyük bir nesnellikle saptıyor, bundan kendisi için sonuçlar çıkarıyor ve bunu somut görevlere bağlıyor.

Kuşkusuz parti denebilir ki güç ve olanaklarının onda dokuzu ile sınıfın içindedir ve bu yıllardır böyle, sorun burada değil. Sorun sınıf içinde etkin bir güç olabilmekte, sınıfın öncü birikimi ile örgütlü kaynaşmada, sınıf eylemini yönetecek etki ve kapasiteye ulaşabilmekte. Buradan hareketle söyleniyor söylenenler, son iki parti kongresinde ortaya konulan önemli ve uyarıcı tespitler.

Ama mücadelenin ateşi içinde yitirdiğimiz dört seçkin yoldaştan üçünün işçi kökenli profesyonel devrimciler olması tabii ki bir şey gösteriyor ve çok şey anlatıyor. Bunlardan biri partinin MK üyesi düzeyine yükselmiş. Öncesinde İstanbul İl Komitesi

üyesi ve EKİM 3. Genel Konferansı'nın delegesi. Habip Gül yoldaştan sözediyorum. Hatice Yürekli partinin kurucu üyesi ve İK düzeyinde görevler alan yoldaşlardan biri. Alaattin Karadağ ise katledilmeden hemen önce dört büyük kentten birinin İK'sında görevlendirilmiş ve bu göreve başlamak üzereyken yitirilmiş.

Bütün bunlarla demek istiyorum ki, parti olarak biz sadece işçi kökenli devrimciler kazanmakla kalmıyoruz, onların örgütlü partili yaşamda gelişip serpilmelerinin, ileri düzeyde görevler üstlenebilmelerinin de önünü açıyoruz. Sorun sadece sınıf içinde çalışmak ve partiye proleter kökenli kadrolar kazanmak değil, sorun aynı zamanda parti kademelerini onlara dayanarak proleterleştirmektir de. İK'lar ve MK düzeyinde proleter kökenli kadrolara sahip olmaktır sorun aynı zamanda. Bu açıdan partinin adım adım bir mesafe kazandığını görmek gerekir. Giderek çeperimizde işçi militanların ve saflarımızda parti üyelerinin sayısı çağalıyor. Ve partimizin III. Kongresi, proleter kökenli militanların marksist dünya görüşü ve parti çizgisi üzerinden özel bir tarzda eğitilmesi, kadrolaştırılması ve öne çıkarılması konusunda bir politika da saptamış bulunuyor. "Sınıf eksenli partiye geçiş" parolası ve hedefi bu çerçevede de bir anlam taşıyor, hedeflenenin böyle bir boyutu da var.

Tüm devrim şehitlerinin mirasçısıyız!

Devrim mücadelesinde yitirdiğimiz yoldaşlar üzerinde özel olarak durmak hiçbir yanlış anlamaya yolaçmamalıdır. Onlar üzerinde özellikle durmanın kuşkusuz bir anlamı var. Ama biz yalnızca onların değil ama dünden bugüne devrim yolunda yitirdiğimiz tüm devrimci kuşakların mirasçısıyız ve bunun da bizim için apayrı bir ilkesel, politik ve moral anlamı var.

Bu konudaki bakışaçımızı daha en baştan, daha ilk çıkışımızdan itibaren ortaya koyabilme fırsatı bulmuştuk. Halkçı gelenekten ideolojik kopuşumuz inkarcılıkla suçlanmıştı. Biz de bunu, kaba inkarcılığın tam da küçük-burjuvaziye, onun temsil ettiği kültüre özgü olduğunu, bizzat bizi bununla suçlanayanların devrimci birikime ve mirasa yaklaşımı üzerinden tüm açıklığı ile ortaya koyma fırsatına çevirmiştik. Küçük-burjuva devrimciliğinin işçi sınıfı devrimciliği doğrultusunda aşılması, hiçbir biçimde o güne kadarki mücadele birikimi içinde devrimci olana sırtını dönmeyi değil, tam tersine onu içermeyi, özümsemeyi ve işçi sınıfı devrimciliği düzeyine taşımayı gerektirir. Bizim yaptığımız da tamı tamına bu oldu. Bundan dolayıdır ki, bizi inkarcılıkla suçlayanlar çok geçmeden geçmişin tüm devrimci kazanımlarına sırtını dönerlerken, biz tüm bu kazanımları bizzat küçük-burjuva inkarcılığına karşı kararlılıkla savunduk, sahiplendik ve kendi yeni devrimcilik anlayışımız içinde yaşatıp geliştirdik. Şehit yoldaşlarımızın yaşamları ve ölümleri de kendi yönünden bunun en özlü bir göstergesi değil midir?

Küçük-burjuva devrimciliğinin işçi sınıfı devrimciliği doğrultusunda aşılması, hiçbir biçimde o güne kadarki mücadele birikimi içinde devrimci olana sırtını dönmeyi değil, tam tersine onu içermeyi, özümsemeyi ve işçi sınıfı devrimciliği düzeyine taşımayı gerektirir. Bizim yaptığımız da tamı tamına bu oldu. Bundan dolayıdır ki, bizi inkarcılıkla suçlayanlar çok geçmeden geçmişin tüm devrimci kazanımlarına sırtını dönerlerken, biz tüm bu kazanımları bizzat küçük-burjuva inkarcılığına karşı kararlılıkla savunduk, sahiplendik ve kendi yeni devrimcilik anlayışımız içinde yaşatıp geliştirdik.

Bu hatırlatmalarla gelmek istediğim bir yer var kuşkusuz. Bunlarla demek istiyorum ki, biz yanlızca kendi saflarımızda yitirdiğimiz sınırlı sayıda devrimcinin değil,

ama bu topraklarda devrim uğruna mücadele etmiş, acı çekmiş ve yeri geldiğinde de yaşamını feda etmiş tüm devrimci kuşakların mirasçısıyız. Ve daha da ileriye giderek ekliyorum, bu miras herkesten çok bize aittir, onu herkesten çok biz temsil ediyoruz. Çünkü onların uğruna öldüğü davayı ve değerleri herkesten çok biz temsil ediyoruz, bunu yaşatma ve ileriye taşıma azmine ve yeteneğine herkesten çok biz sahibiz. Bunu ilkin ideolojik-sınıfsal bakışaçımız üzerinden ve ikinci olarak da somut gerçekliğimiz üzerinden böyle ifade ediyorum. Zamanını doldurmuş, iflas edip tükenmiş, sonuçsuzluğu bizzat düne kadar onun taşıyıcılığını yapan parti ve örgütlerin somut akibeti ile de ortaya çıkmış küçük-burjuva devrimciliğinin bu alanda yapabileceği bir şey yok. Bu devrimcilik anlayışı, bu mirası temsil etme ve yaşatma gücünden ve yeteneğinden yapısal olarak yoksundur.

Bu ülkede devrim için, sosyalizm davası uğruna binlerce devrimci öldü. Bu bir yanıyla onur verici bir tablo, bu toprakların devrimci verimine ve direngenliğine bir gösterge. Fakat öte yandan, devrimci hareketimizin son kırk yılı üzerinden bakıldığında ise, önemle sorgulanması gereken bir rahatsız edici olguyu çıkarıyor karşımıza. Muhtemeldir ki tarihin hiçbir döneminde ve hiçbir ülkede, devrim yolunda bu kadar çok devrimci feda edilip bu denli az şey biriktirilmemiştir. Sayısız samimi ve yiğit devrimci kendilerini feda ederek devrim davasını canlarıyla beslediler. Peki ama saflarında mücadele ettikleri parti ve örgütler nerede? Bir kısmı çoktan yok olup gitmiş, öteki bir kısmı devrimi terkederek kurulu düzenin icazetine sığınmış, bazıları siyaseten anlamını yitirmiş, işlevsiz marjinal yayın çevrelerine dönüşmüş vb... Geride kalanlar uğruna ölünen davayı ya terketmişler, ya da daha ileriye taşıma gücü ve iradesini yitirmişler. Böylece de devrim uğruna kendini feda eden kuşakların anısına bağlılık gösterememişler.

Bu bağlılık yeni dönemde ancak işçi sınıfı devrimciliği temelinde ve çizgisinde olanaklı olabilirdi. Modern burjuva toplumunda tüm geçmiş ilerici-devrimci birikimi bir bütün olarak temsil etme, kucaklama ve ileriye taşıma gücünü ve yeteneğini yalnızca işçi sınıfı gösterebilir. İşçi sınıfının dünya görüşü ve devrimcilik anlayışı ile olanaklı olabilir bu. TKİP tüm farkı buradadır, kendine özgü konumu bunun ifadesidir.

TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi şu sözlerle bu bilinci yansıtıyordu: *"Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır..."*. Burada tarihsel, politik ve moral bir bilinç var. Devrim uğruna çalışmış, emek harcamış, eziyet çekmiş ve yeri geldiğinde de kendini feda etmiş tüm geçmiş kuşakların bugünkü gerçek mirasçısı olma bilincidir bu. Bu nesnel mantıksal açıdan olduğu gibi partimizin öznel bilinci yönünden de böyledir. Dolayısıyla bizler kendimizi hiçbir biçimde devrim mücadelesinde yitirdiğimiz sınırlı sayıda yoldaşla sınırlamıyoruz. Bizler kendini devrime feda etmiş binlerce devrimcinin bugünkü mirasçısıyız. Tümü de devrimci-sosyalist idealler uğruna öldüler, ama yanlış çizgilerde. Bugün saflarında öldükleri partilerin akibetiyle de görülebildiği gibi. Ama boşuna da ölmediler. Zira yaşamları ve ölümleriyle devrim davasının bugünlere dek yaşatılmasına ve yarınlara taşınmasına hizmet ettiler.

Alaattin Karadağ konferansından...

Alaattin Karadağ ve Antakya...

Alaattin Karadağ yoldaşın yetiştiği topraklar, Antakya demek istiyorum, devrimci harekete bugüne kadar yüzlerce militan vermiş bir yer. Sosyal-kültürel nedenlerle genç insanların devrime nispeten kolayca eğilim duyabildikleri bir il burası. Belli sınırlar içinde güneyin Dersimi de denebilir. Dersim'de büyük bir katliamın ve buna karşı haklı isyanın oluşturduğu bir tarihi-kültürel miras içinde yetişiyor insanlar. Kürt-Alevi kimliğinden gelen bir çifte ezilmişlik zemini var burada. Bu, özellikle emekçi katmanlardan gelen genç insanların sola, giderek devrime eğilim duymalarını alabildiğine kolaylaştırıyor. Dersimde Kürt-Alevi kimliğin oynadığı rolü, Antakya'da Arap-Alevi kimliği oynuyor. Doğaldır ki emekçi kimliği temelinde, yoksul ve emekçi sınıflardan gelme genç insanlar üzerinde.

Ama devrime eğilim duymak, böylece şu veya bu sol grubun saflarına katılmak ile, iyi bir devrimci olarak kalıcılaşmak, iki ayrı şeydir. İlki bir bakıma kendiliğinden olmaktadır. Fakat ikincisi, devrimcilikte kalıcılışmak, sonuçta sağlam bir ideolojik ve örgütsel kimlik sorunudur. İyi ve kalıcı devrimciler olarak gelişip serpilebilmek için, uygun bir toprağa da düşmek gerekir. Bundan dolayıdır ki Dersim'den olduğu gibi Antakya'dan da şu veya bu grubun saflarına akan sayısız devrimci çoğu durumda geleneksel örgütlerin tüketici ortamında yok olup gitmişlerdir, ifadenin siyasal ve moral anlamında. Antakya bu açıdan özellikle talihsiz bir kenttir. Sayısız iyiniyetli devrimci yapısal olarak tartışmalı bir dizi grubun içinde adeta tüketilip telef edilmişlerdir.

Partimizin Antakya türü nispeten kolay devrimci yetiştirebilen taşra kentleriyle ilgili doğru bir politikası var. Bu türden kentlerde kazanılan devrimcileri orada tutmak zaman içinde onların heba edilmesinden başka bir sonuç yaratmaz, deneyimin açıklıkla gösterdiği gibi yaratmıyor da. Öteki grupların sorunlu ve başarısız deneyimi bunu özellikle kanıtlıyor. Fakat partimiz bu kentlerden kazandığı devrimcileri isabetli bir tutumla büyük kentlerin sınıf çalışması alanlarına çekiyor ve Alaattin Karadağ yoldaş örneği bunlardan iyi devrimciler çıkabileceğini somut olarak gösteriyor. Bu politikayı sürdürmek, Alaattin Karadağ yoldaş türünden cevherlerin taşra ortamında yitip gitmemesi bakımından ayrıca büyük bir önem taşıyor.

Normalde TKİP halen büyük sanayi kentleri dışında siyasal çalışma yürütmüyor. Bugünkü gelişme düzeyinde henüz buna güç ve zaman ayıracak durumda değil. Belki bu türden bazı kentlerde sınırlı bir gençlik çalışması var. Fakat bunun da parti için yarattığı özel bir yük yok, tersine sağladığı belirli olanaklar var. Ama bazı kentler vardır ki, devrimci militan kazanıp büyük kentlere aktardığınızda, bu size sınıf içinde çalışma yönünden önemli bir kadrosal avantaj sağlar. Antakya da işte böyle bir yer partimiz için.

Bizim bu kente girişimiz genel ideolojik-politik etkimizin rastlansal bir ürünü oldu. Zamanında bu yörede oldukça güçlü olup da sonradan acınası bir yozlaşma içinde tükenip dağılan başka bir gruptan kopan ve arayış içine giren, böylece de hareketimizi keşfeden devrimciler sayesinde doğdu bu olanak. İfade uygunsa, başlangıçta ve uzun yıllar için isteksizce ilgilenilen bir alan oldu. Bunda özellikle öteki grupların bu kent üzerinden yaşadıkları başarısız deneyimlerin de belli bir rolü vardı belki. Kolay devrimci çıkaran ama kalıcı sonuçlar yaratmayan bir il olarak görülebildi bir dönem. Bundan dolayıdır ki bir noktadan sonra, büyük kentlere yapılan

aktarmaların ardından bu kentle ilişkiler kesildi.

Bu yanlış bir tutum oldu kuşkusuz. Alaattin Karadağ'ın kişiliği ve partimiz saflarındaki bütün bir süreci bile bu yanlışlığı göstermeye yeter. Kaldı ki Alaatin Karadağ bizzat partimiz üzerinden bunun tek örneği de değildir. Halen saflarımızda bir dizi Antakya ve Arap kökenli yoldaş var ve bunların sağlam devrimciler olduklarını pratikleri üzerinden görüyoruz.

Bu tür alanlardan kazandığımız kadro adaylarını doğru bir tarzda, doğru bir çizgide ve doğru bir zeminde istihdam edersiniz, onlardan pekala sağlam ve kalıcı devrimciler çıkarabilirsiniz. Alaattin Karadağ yoldaş bunun bir örneği, adeta bir sembolü olarak da durmaktadır önümüzde. Ve ne iyi ki, yoldaş daha hayattayken, parti kendi toplam deneyimini de gözeterek, bu türden kentleri bir yana bırakma eğilimine son verdi. Bu kentleri büyük kentlerin sınıf çalışmasına aktarılacak devrimci kadro kaynağı olarak ele alan bakışaçısının önemini saptadı ve bunun gereklerine uygun yeni bir yönelimi gündemine aldı.

Türkiye'de sol gruplar var, büyük kentlerden insan kazanıyorlar, götürüp kırlarda şu veya bu biçimde tüketiyorlar. Türkiye'de 40 yıldır sözümona bir gerilla mücadelesi var, peki ortada ne gibi bir sonucu var bunun? Türkiye'nin dağında gerilla olduğunu, gerilla katliamları oldukça öğreniyoruz. Türkiye'nin dünkü ve bugünkü sosyo-politik koşullarına ne denli uyduğundan bağımsız olarak, gerilla mücadelesi demek, Mao'nun ya da İbrahim Kaypakkaya'nın yaklaşımlarından bildiğimiz gibi, stratejik planda savunmada ama taktik planda etkin saldırıda olan, bu saldırıları ile güç biriktiren bir mücadele çizgisi demektir. Ama biz Türkiye'nin dağında gerilla olduğunu, kırlardaki toplu devrimci katliamlarıyla öğrenebiliyoruz ancak. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, hatta Avrupa'da kazanılanlar, götürülüp Türkiye'nin kırlarında atalet içerisinde yıllarca bekletiliyor, bir noktada da katliam içinde kaybedilip tüketiliyorlar. Bunun "şahadet" söylemini beslemek dışında siyasal mücadeleye zerre kadar bir katkısı yok. Bu bir devrimci kadro kırımından başka bir şey değil işin aslında.

Türkiye'de artık kök salmış bir çıplak burjuva sınıf egemenliği var ve bunun karşısına çıkabilecek biricik sosyal güç ise sınıf işçi sınıfıdır. Türk burjuvazisini alt edebilecek, Türkiye devrimini zafere taşıyabilecek biricik sınıf, Türkiye işçi sınıfıdır. O zaman, Dersim'den, Antakya'dan, mahalleden, liseden, üniversiteden, olanaklıysa Avrupa'dan kazandığınız devrimcileri alıp büyük kentlerin sanayi bölgelerine, fabrika ve işletmelerine süreceksiniz. O kadar çok fabrika, o kadar çok işletme, o kadar çok sanayi sitesi var ki bugünün Türkiye'sinde. Türkiye solunun bütün bir kadrosal güçlerini toplasanız ve tümünü tek parti üzerinden istihdam etseniz, yalnızca İstanbul'un fabrika ve işletmelerine bile güç yetiremezsiniz. Bir Kıraç'ta yüzlerce işletme ve 40 bin sanayi işçisi var. Oysa Kıraç dediğiniz yer Esenyurt gibi genel bir sanayi havzasının eteğinde daha özel bir yer yalnızca.

Ümraniye'de İMES, Organize Sanayi Bölgesi ve başka bazı sanayi siteleri var. Onbinlerce işçi çalışıyor buralarda. Üç adım ötesi ise Sarıgazi. Sarıgazi'de hemen tüm sol gruplar var, ama üç adım berisindeki büyük sanayi havzasında çalışanı yok. Bir tek TKİP dışında. Orada sayısız fabrika ve işletme ile onbinlerce işçi var. Türk burjuvazisiyle, kanımızı akıtan, canımızı yakan, topluma kan kusturan burjuvaziyle baş edebilecek biricik sınıfın önemli bölükleri var. Ama sol gruplar güçlerini buraya çekmiyor, Sarıgazi'nin mahallerinde kısır oyalanmalarla boşa zaman ve enerji tüketiyorlar.

Partimiz, TKİP, bu konuda da doğru bir çizginin ve pratiğin temsilcisidir. Türkiye toprağının herşeye rağmen döne döne ürettiği samimi devrimcilerin siyasal ya da fiziki bakımdan bu denli kolay biçimde yitip gitmesine, yanlış bir çizgide tüketilmesine seyirci kalmayacaktır. Bu yeni ve taze güçlerin doğru devrimci bir çizgi izleyen gerçek bir sınıf partisi tarafından kazanılması, büyük kentlerin sanayi havzalarında amaca en uygun bir biçimde değerlendirilmesi lazım. TKİP'yi bekleyen büyük bir sorumluluktur bu.

Gelişen sınıf hareketine müdahale sorumluluğu

TEKEL Direnişi, ardından yüzbinlerin katılımı ile gerçekleşen görkemli Taksim mitingi ve diğer illerde katılımdaki belirgin artışla 1 Mayıs tablosu, sınıf hareketinin "yeni bir dönemin başında" olduğu tespitini doğruladı. Yıllardır altan alta biriken tepki ve hoşnutsuzluğun yavaş yavaş mücadeleye dönüştüğü, TEKEL direnişi ile birlikte artan mücadele eğiliminin yeni bir safhaya ulaştığı görüldü.

Son üç yılın eylem ve etkinlikler tablosu, bu tabloda çok özel bir yere sahip TEKEL direnişi, bu direnişi önceleyen THY, TELEKOM gibi grevler, neoliberal saldırılara karşı gösterilen tepki ve mücadele arayışı, bu arayışın ürünü olarak ortaya çıkan örgütlenmeler, konfederasyonları birkaç defa iş bırakma çağrısı yapmak zorunda bırakan artan taban basıncı, sendikal ihanetlerden hesap sorma pratikleri ve nihayet 1 Mayıs Taksim çıkışı... Uzatılabilecek olan bu listenin yeni bir duruma işaret ettiğine, önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin yükselişe geçme imkanlarını güçlendirdiğine şüphe yok.

Yine de, yıllardır altan alta mayalanan tepki ve hoşnutsuzluktan beslenen bu yükseliş eğiliminin hız kazanacağı, nihayet sınıf hareketinin içinde bulunduğu cendereyi parçalayıp aşmasını sağlayacağı konusunda kesinlemeler yapılamaz. Elbette, iktisadi ve sosyal saldırıların yoğunlaştığı, sosyal yıkımın derinleştiği, işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının alabildiğine ağırlaştığı Türkiye gibi bir ülkede, sınıf ve kitle hareketinin sıçramalı bir gelişme yaşaması mümkündür. Tüm toplumu etkileyebilen, özgüven tazeleyen, mücadele istek ve kararlılığını geliştiren, moral ve motivasyonunu artıran örneklerin üst üste binmesi böyle bir dönemin önünü açabilir. Fakat öte yandan sınıf hareketi, gene onyılların geri tablosunun ürünü olan yapısal sorunlarla yüzyüzedir. Sınıf hareketinde yaşanan gelişmeye rağmen bu sorunların aşılmasını kolaylaştıracak kalıcı mevziler yaratılabilmiş değildir. Son dönemde yaşanan ivmelenme bu sorunlara müdahale için elverişli bir zemin ve dinamikler ortaya çıkarmış olsa da, bu kendi başına yeterli değildir.

Her zaman böyle olmayabilir, fakat bugünün Türkiye'sinde sınıf hareketinin yapısal sorunlarını aşamamasında devrimci bir önderlik ile birleşememiş olması önemli bir rol oynamaktadır. Azgın sosyal yıkım saldırılarına karşı filizlenen her girişim düzen ve sendikal bürokrasi tarafından kontrol altına alınmakta ve etkisizleştirilmektedir. Mücadele arayışlarını kucaklayabilecek örgütlülüklerden yoksunluk, reformist yapılanmaların engelleyici ve bozucu etkisi, ortak hareket etme yeteneği gösteremeyen devrimci güçlerin etkisiz ve ufuksuz müdahaleleri, öncü sınıf bölüklerinin dahi bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıflığı, mücadele deneyimlerindeki sınırlılık, bugünkü sınıf hareketinin handikaplarıdır. Gelişen ve giderek birleşik kitlesel bir karakter kazanan bir hareketin bu zayıflıkları aşması, siyasal ve sendikal yapıları ileri sürüklemesi elbette mümkündür. Fakat sınıf hareketi bu noktaya ulaşamadan etkisiz hale getirildiği için, harekete geçene yön gösterecek, arayış içerisinde olana yanıt verecek bir devrimci önderliğin önemi kat kat artmaktadır.

Böyle bir önderlik pratiği açıktır ki komünistler tarafından gerçekleştirilebilir. Ancak onlar da bu tabloyu yaratan nesnel koşulların ürünü yetersizliklerle yüzyüzedirler. TEKEL direnişine müdahale deneyimimiz bu yetersizliklere genel planda ışık tutmaktadır. Parti bu kapsamdaki bir direnişe yön verebilecek güç ve olanakları henüz biriktirebilmiş değildir. Bunun nesnel koşullar üzerinden anlaşılır bir yanı vardır. Bu nesnellik, sınıfın öncü kesimleri ile bütünleşmeyi,

dolayısıyla etkin mevziler yaratmayı güçleştirmektedir. Partinin politik açıklıklarına, sorunları doğru bir biçimde ortaya koyma gücüne ve etkili bir müdahale çabasına rağmen, sınırlayıcı bir rol oynamaktadır.

TEKEL Direnişi ile 1 Mayıs'ın damgasını vurduğu bahar dönemi eylemliliği 26 Mayıs iş bırakma eylemi ile noktalanacak. 26 Mayıs eyleminin sendikal bürokrasi tarafından boşa düşürülmeye çalışılacağına şüphe yok. Eylemin temel dinamikleri tabana dayalı örgütlülüklerden, ortak bir hareket planından ve bunu hayata geçirebilecek örgütsel merkezlerden yoksundur. Bu koşullarda, sürekli biriken öfke ve tepki, emekçilerin TEKEL direnişi ve Taksim çıkışı üzerinden kazandığı moral ve özgüven, direniş ve eylemlilik içindeki öncü kesimlerin gösterecekleri inisiyatif, siyasal ve toplumsal örgütlenmelerin alacağı tutum eylemin başarısını belirleyecektir.

Sınıf devrimcilerinin sürece müdahalesi çerçevesinde ise şunları söylemek gerekiyor: TEKEL direnişinin başlangıcında ikili bir göreve işaret etmiştik: Öncü güçlerin bir araya geleceği örgütlenmeler yaratmak ile çalışma yürütülen alanlarda en geniş sınıf kesimlerini harekete geçirmeye çalışmak. Elbette bunlar birbirinden kopuk ele alınamaz. Fakat mevcut koşullarda bunların pratik planda farklı görevler olduğu bir gerçektir. Öncü kesimlerin ortak bir mücadele zemininde bir araya getirilmesi, örneğin 26 Mayıs'ın örgütlenmesinde daha belirleyici gibi görünse de, bugünün koşullarında bizim açımızdan belirleyici olan fabrika ve sektör merkezli çalışmalarımızdır.

Bu iki görevin birbirini besleyecek şekilde ele alınması tabii ki başarılabilir. Bunun yeterince başarılamamasının gerisinde, bu görevlerin iç bağlantılarını yeterince güçlü kuran bir politik planlamanın yapılamaması vardır. Sonuç, iki alana da yeterince yoğunlaşamayan bir tablo olmuştur.

Akan sürece ve özelde 26 Mayıs türü süreçlere müdahalemizin esas yönü fabrika ve sektör çalışmalarında derinleşmek, çalışma yürüttüğümüz alanlar üzerinden en geniş kitleyi bu tür eylemlere ve akan sürece katmayı başarmaktır. Bu, her türlü politik planlamanın, güç ve imkan dağılımının, araç ve yöntemin, eylem ve etkinlik programlarının bu hedef doğrultusunda şekillendirilmesi demektir. Kuşkusuz müdahalenin gündemi sınıf hareketinin genel gündeminlerinden bağımsız olamaz. Genele müdahale çabamızdan beslenmeyen bir çalışmanın yol alma şansı yoktur. Ama bugünün koşullarında, genele etkin ve başarılı bir müdahalenin yolu da derinleşen bir çalışmadan geçmektedir.

Kitle hareketleri genelde öncü devrimci müdahalelerin ürünü olarak ortaya çıkmazlar. Devrimci öncü müdahale bu süreçleri hızlandırabilir, hareketin önündeki bazı engellerin aşılmasını, tıkanmış kanalların açılmasını sağlayabilir. Devrimci önderlik esas rolünü ise, ortaya çıkan mücadelenin derinleşmesinde, hareketin politik bir mecraya sıçratılmasında oynar. Kuşkusuz bunun başarılabilmesi için, devrimci partinin gelişen harekete önderliğin gereklerini yerine getirebilecek bir kapasiteye ulaşabilmiş olması gerekir.

Dolayısıyla güne yapılacak devrimci öncü müdahale iki açıdan da büyük bir önem taşımaktadır. Hem zorlanma yaşayan hareketin önünü açmak, hem de gelişecek kitlesel hareketliliğe müdahale edebilecek bir yetkinliğe ulaşabilmek için.

Öte yandan, gelişmelerin peşinden sürüklenen, olayların içinde kaybolan, doğru bir bakışaçısının yön verdiği öznel müdahalenin süreçteki rolünü kavrayamayan, dolayısıyla gerçek misyonunu kaybeden bir yaklaşımın geleceği yoktur. Dönemin görevlerini göğüslemek adına stratejik olanı unutmak, yarını kaybetmeye yolaçacaktır.

Gelişme eğilimi gösteren sınıf hareketinin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için parti kendini her açıdan geliştirmek, faaliyet kapasitesini, örgütlülük düzeyini ve savaşım gücünü güçlendirmek zorundadır. Bu elbette sınıf ve kitle hareketine etkili bir müdahale içinde başarılabilir. Partinin büyütülmesi, kadroların nicelik ve niteliğinin gelişimi de bu zeminde sağlanabilir. Sınıf ve kitle hareketine etkili bir müdahalenin yolu ise öncelikle fabrikalar, işçi havzaları, sektörler üzerinden yürütülen çalışmaların derinleşmesiyle, buralarda kök salmakla, kalıcı mevziler yaratmakla mümkündür.

Kitle çalışmasının sorunları üzerine

Bu yıl bahar süreci, TEKEL Direnişi'nin damgasını vurduğu bir dönemin devamı olarak yaşandı. Direnişin yarattığı atmosfer işçi sınıfı cephesinde olumlu etkilerde bulunmaya devam etti. Bu etkinin 1 Mayıs'ta Taksim'in kazanılmasıyla birleşmesi bu sürece tartışmasız bir anlam katmış oldu. TEKEL işçilerinin estirdiği mücadele havası, sınıfın damgasını vurduğu birleşik, devrimci, kitlesel, militan bir 1 Mayıs için önemli bir olanak haline geldi. Bunun bilinciyle hareket eden Partimiz, bahar sürecini, Ankara direnişi sonlanmış olsa da TEKEL işçilerin sürmekte olan mücadelesini güçlendirmek, bu mücadelenin yarattığı politik atmosferi sınıf hareketinin gelişimi açısından etkin bir biçimde değerlendirmek, "Genel grev genel direniş" eğilimine güç kazandırmak için, 1 Nisan'dan 1 Mayıs'a, oradan da 26 Mayıs eylem kararına bağlanan bir yoğunlaşma olarak ele aldı.

Bugün sendikal bürokrasinin inisiyatifini aşan eylemler, özelde de merkezi eylemler sınıf mücadelesini olumlu yönde etkiliyor. Örgütlenme ve bilinç düzeyi üzerinden mümkün görünmeyen, nihayetinde 4 Şubat örneğinde olduğu üzere zayıf bir şekilde gerçekleşen bir "genel iş bırakma eylemi" dahi sınıf kitlelerini kaynaştırabiliyor. Sınıf ve emekçi kitlelerde bir kırılmadan ziyade kaybedilmiş olan güvenin tazelenmesine yarıyor. Bu nedenle, sendika bürokrasisinin direnişi bitirmek için almak zorunda kaldığı 26 Mayıs kararını taban inisiyatifleri üzerinden hayata geçirme çabası, TEKEL işçisinin mücadelesine olduğu kadar, sınıf hareketine de önemli bir katkı sunabilecektir. Halihazırda bu eylem kararı güvencesiz çalışma, geleceksizlik sorunu, özlük hakları vb. üzerinden tüm sınıf ve emekçi kitlelerin ilgisini çekecek niteliktedir.

Siyasal sınıf çalışmamız bunu gözeten bir yoğunlaşma içinde sürüyor. Gerek eylem kararlarının gerçekleşebilmesi için sarfettiğimiz çaba, gerek 1 Mayıs'ı toplam sürecin temel bir halkası olarak ele alan eyleme çağrı ve şiarlarımız, bu yoğunlaşmanın ilk somut yansımaları. Sınıf ve emekçi kitle hareketinde önemli çıkışları potansiyel olarak barındıran bu dönemi daha yaygın, güçlü ve bütünsel bir faaliyete konu ediyoruz.

Siyasal faaliyet kapasitemiz Türkiye'nin devrimci siyasal mücadelesi içinde belli bir düzey ifade ediyor. Toplumsal siyasal mücadelenin mevcut koşulları ve solun verili tablosu içinde düşünüldüğünde, temel sanayi havzalarında kıyaslanamaz bir emek ve çaba harcıyoruz. Sınıf hareketine, işçi-emekçi direnişlerine müdahalemizin ayırdedici özellikleri var. Ne var ki bunlar ve daha bir dizi üstünlüğümüz, başka alanlardaki zayıflıklarımız nedeniyle yeterince etkili olmayabiliyor. Özellikle harekete geçirebildiğimiz, eylemlere taşıyabildiğimiz, her türlü eylem ve faaliyet kapasitemizi sürekli besleyen kitlenin nispi darlığı, temel sorunlarımızdan biri durumunda.

Öyle ki, tırnakla kazırcasına faaliyet yürüttüğümüz alanlardan eylemlere taşıyabildiğimiz yeni ilişkilerin gelişmesinden mali sorunlara, toplantı-etkinlik vb. için mekan ayarlanmasına dek her alana yansımaları var bu sorunun. Örneğin kitle ilişkilerindeki darlığın kendini en belirgin biçimde hissettirdiği alandan, eylem ve etkinliklere katılım üzerinden bakalım. Kendimizi de ayırmadan söylemek gerekirse, bugün solun en temel ölçüsü kitle eylemlerine katılımdır. Bir yerde bunda bir yanlışlık da yok. Yanlış olan, bunu kendi başına her şeyin başı ve sonu gören anlayışlardır. Stratejik bir doğrultusu olmayan, varsa da bu doğrultuyla alakası kalmamış ya da iradesizleşmiş, teoride "stratejik" sayılan mücadele, eylem ve örgütlenme çizgilerini unutmuş siyasal yapıların, günde kalmaya mahkum sözde "kitlesel"liklerinin devrimci iktidar savaşımı açısından ne gibi bir değeri

olabilir ki? Ülkemizin yakın tarihi, kendi başına kof bir kitleselliğin karşı-devrimin saldırısı karşısında bir anda tuz buz olabildiğini acı deneyimlerle göstermiştir.

Bu gerçeğin bilincinde olmalı fakat bu bize bu temel alandaki zayıflığımızı bir an dahi unutturmamalıdır. Nasıl ki kof bir kitleselliğin bir anlamı yoksa, kitlelerle buluşup kaynaşamayan, komünist parti sözkonusu olduğunda işçi sınıfı kitleleriyle et ve tırnak gibi birleşemeyen bir gücün iktidar hedefi hayal olarak kalmaya mahkumdur. Nitekim siyasal mücadele alanına çıktığımız andan itibaren bunun bilinciyle hareket edilmiş, ideolojik-politik doğruların korunup geliştirilebilmesinin yolu olarak eldeki güç ve imkanlarla sınıf-kitle çalışmasına yönelinmiştir. Partimiz o günden bu yana adım adım gelişip büyüdü ve kendi sınırlarında bir kitle tabanı da edindi. Fakat bu taban sirkülasyon halindedir ve faaliyet kapasitemize oranla oldukça yetersiz bir niceliktedir.

Kitle tabanının darlığının, kitle bağlarının zayıflığının olumsuz sonuçları bahar sürecinde de karşımıza çıkmıştır. Partimizin öncelikleri ve ihtiyaçları (ki bunları sınıf hareketinin ve devrimci mücadelenin ihtiyaçları temelinde ele alıyoruz), bu dönemin, hem siyasal çalışmanın bir parçası olarak, hem de başlı başına bir alan olarak kitle çalışması açısından da olabildiğince verimli değerlendirilmesini gerektiriyordu. Parti tam da bahar çalışmasının başlangıcında tüm dönem için buna uygun bir yaklaşım ortaya koydu ve tüm parti örgütlerinde çalışma bu temelde tartışıldı. Dönem boyunca yürüteceğimiz her türlü faaliyetin, kitle bağlarımızı güçlendirmeye, bu anlamda etkin ve kalıcılık sağlayan bir kitle çalışması örgütlemeye, bunun ise hedef fabrikalar başta olmak üzere sınıf ekseninde başarmaya odaklı ele alınması gereğine işaret edildi. Kısacası, dönem açısından önceliğimiz, çalışmanın, işçi ve emekçi kitlelerle somut bağlarımızı güçlendiren bir temelde örgütlenmesiydi.

Geçmişten bugüne örgütsel siyasal çalışmayı kitlelere yönelik etkin bir çalışma olarak kavradığımız halde kitle bağlarımızı çoğaltıp güçlendirmekte yeterince başarılı olamıyoruz. Belirli bir alanda sürekli, sistematik ve planlı bir siyasal faaliyet demek, aslında çoğu durumda aynı kitleyle sürekli bir temas anlamına geliyor. Deneyim ve mevcut veriler yeterli açıklıkta gösteriyor ki, bu kadarı kitle bağlarını güçlendirmeye, onları örgütlü bir güce dönüştürmeye yetmiyor. Hatta işçilerin, emekçilerin, gençliğin hareketlendiği ya da direnişe geçtiği, sınıf devrimcilerinin de geceli gündüzlü bu hareketliliklere müdahale içinde olduğu çoğu durumda bile ilişki planında sonrasına fazla bir şey kalmıyor.

Sınıf ve emekçi kitlelere yönelik devrimci siyasal müdahale, onların bilincini ve örgütlenmesini ilerleten bir rol oynamışsa eğer, elle tutulur bir kazanım sağlanamasa bile boşa gitmemiş demektir. Bugün yürüttüğümüz genel propaganda-ajitasyon çalışmasını bu çerçevede değerlendirebiliriz. Yine hareketlilik ve direnişlere yönelik müdahalemiz, hem onları hem de bizi ilerleten bir rol oynar. Sonuçta devrimci siyasal faaliyet toplumsal mücadeleye görünen ya da görünmeyen binbir türlü etkide bulunur. Çoğu zaman insanlar bugün kullanılan hak ve kazanımların nasıl elde edildiğinin ayırdında olmazlar. Doğal gibi görünen bu haklar, koşulları oluştuğunda burjuva düzen tarafından bahşedilmiş gibi gelir. Oysa toplumsal mücadelenin en geri koşullarında dahi burjuvazinin bir takım tavizler vermesi, sınıf savaşımından, bunun en ileri düzeyi olarak devrimci mücadeleden soyut ele alınamaz. Tam bir ikiyüzlülükle burjuvazinin yaptığı ve kitlelerin de göremediği budur. Egemen üretim ve yönetim ilişkilerinin yarattığı bu bilinç çarpıklığının ötesine geçilip daha derinlemesine bakıldığında ise, tüm gelişmelerde devrimci siyasal mücadelenin öyle veya böyle mutlaka rolü olduğu görülür. Devrim adına yapılan hiçbir şey boşa gitmez sözü de anlamını burada bulur.

Fakat somut kitle bağları ve örgütlenme tartısından bakıldığında, genel siyasal çalışmanın kendi başına gerekli ağırlığı yaratamadığı görülüyor. Bunu hem deneyimler hem de verili durum çarpıcı bir şekilde ortaya seriyor. Kitle bağlarımız ideolojik-politik gücümüzle, faaliyet kapasitemizle, bu çerçevede yılların emeğiyle kıyaslandığında gereğinden fazla zayıf kalıyor. Bu durumda, güçlü bir kitle çalışması doğru bir taktik-politika, bütünlüklü bir faaliyet hattı, bunların bir parçası olarak

politikayla ve hedeflerle uyumlu çeşitli kitle çalışması araçları sorunudur demek soruna bir çözüm getirmiyor. Hatta bazı durumlarda bu genel doğrular, kitlelerle kuvvetli bağlar kurmak için yapılması gerekenleri basit ve çoğu durumda ihmal edilebilir ayrıntılar derekesine indiriyor.

Şüphesiz her siyasal hareket kitleleri kendi hedeflerine kazanma çabası sergiler, bu doğrultuda onlarla bağ kurmaya çalışır. Mesele, gerektiğinde büyük kalabalıkları harekete geçirecek isabetli müdahaleler değil de olağan süreçlerde kitlelerle temas, kitle içinde örgütlenme vb. olduğunda, doğru politikaları ve pratik faaliyet çizgileri olmayan birçok çevre bile küçümsenmeyecek işler başarabilmektedir. Bize gelince, doğru taktikler saptamak, bunları sistematik bir faaliyet planı çerçevesinde, çeşitli yol, yöntem ve araçlarla hayata geçirmeye çalışmak, bir başka deyişle politika yapmak alanında ciddi bir sorunumuz olduğu söylenemez. Bugün devrimci mücadelenin temel dinamikleri üzerinden hangi alana bakarsak bakalım, parti örgütlerinin, kadro ve militanlarının belli bir özgüvenle hareket ettiklerini ve üretken olabildiklerini görmek mümkündür. Yazık ki bu alandaki başarı, kitlelerle yeterli ölçüde kalıcı örgütlü bağlar kurmakla birleşemiyor. O yüzden, doğru bir taktik-politikanın ya da politik faaliyet çizgisinin doğal bir unsuru olan kitle çalışmasını başlı başına özel bir alan olarak ele almak ve tartışmak gerekiyor.

Biçimsel olsa da kitle çalışmasını iki boyutlu ele alabiliriz. Birincisi dönemsel politik faaliyetin bir parçası olarak yapılabilecekleri içerir. Parti dönemsel hedefler çerçevesinde, karşısına çıkan gündemlere belli bir planlama üzerinden, bununla örtüşen çeşitli araçlarla gücü ölçüsünde müdahale etmeye çalışır. Süreli yayınları, mümkünse radyo-tv, bildiri, bülten, broşür, afiş, toplantı, etkinlik, stand, anket, imza çalışması vb. gibi ajitasyon-propaganda ve kitle çalışma araçlarıyla kitlelere seslenir, onlarla doğrudan ya da dolaylı temaslar kurar. Mevzilenmiş olduğu kitle örgütlerini bu plan dahilinde değerlendirir, vb... Bütün bu çaba parti örgütlerinin, kadro ve militanlarının kitlelere gitmesini koşullar. Sayısız insanla yüzyüze gelmeyi, bazılarını harekete geçirmeyi sağlar. Neticede politik faaliyet, emekçi kitleleri devrim mücadelesinin andaki şiarlarına, hedeflerine kazanmaktır. Sol siyasal örgütlerin kendi çizgileri çerçevesinde yapmaya çalıştığı budur.

Tüm bunlar politik faaliyetin doğrudan bir gereğidir. Ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çabanız ne denli güçlü ve yaygınsa, kitle çalışmanızın çapı da o derece geniş ve etkili olur. Dönemsel faaliyet planlamaları ya da değerlendirmeleri çerçevesinde bu açıdan yapılabilecekler basınımızda ayrıntılarıyla ele alınmaktadır. Parti saflarında bu konuda bir birikim ve yeterli bir bilinç açıklığı vardır. Fakat bunun kendi başına yeterli olmadığı görülmektedir.

Bu noktada öncelikle gündelik faaliyet yürütürken, ya da eylemlere-hareketliliklere müdahale ederken kalıcı bağlar kurmayı temel bir amaç haline getirmek alanındaki zayıflığa işaret etmek gerekiyor. Kalıcı bağlar kurmak, ilk temasların ardından insanları örgütlemeyi, devrimci mücadeleye, özelde parti çizgisine ve saflarına kazanmayı ifade ediyor. Bunun yolu ise çok yönlü bir örgütlü müdahale ile kuşatmadan, istikrarlı ve ısrarlı ilgiden geçiyor. Bazen bu alanda anlaşılması mümkün olmayan bir zayıflık yaşanabiliyor. Örneğin bir anket ya da imza çalışması yapılıyor, bir dizi insanla tanışılıyor, bir kısmı adres-telefon verip görüşme isteğini belirtiyor. Fakat bu tür imkanlar ya unutulabiliyor ya da bir-iki ziyaret veya görüşmenin ötesine geçmeyebiliyor. Yine direniş ve eylem alanlarında kurulan bağların, bu alanda veya direniş-eylem süreçlerinde kurulan diyaloglardan ibaret kalması az rastlanır örnekler değil.

Kitle çalışmasının ikinci boyutunu ise, hayatın genel akışı içinde yapılması gerekenler olarak tanımlayabiliriz. Bununla, bizde anlaşıldığı haliyle politik bir yoğunlaşma olsun olmasın, kitlelerle gündelik yaşamda kurulması gereken ilişkileri kastediyoruz. Bu ilişkiler, bizim belli bir dönemdeki politik faaliyetimizi güçlü yürütebilmemizin de örgütsel temelini oluşturuyorlar. Bu bağlamda kitle tabanının darlığı özünde bu temelin zayıflığı demektir. Ya da kitle çalışmasındaki zayıflık aslında bu ilişkilerdeki zayıflığı anlatıyor. Çevre ilişkileri ağı ya da parti çeperi derken de, esasında

örgütlü politik ilişkilerden sempatizanlara, taraftarlardan aile ilişkilerine, devrim dostlarından sıradan sosyal bağlara dek geniş bir yelpazeyi dile getirmiş oluyoruz. Bunun böyle görülmediği yerde, salt örgütsel politik ilişkilerden ibaret bir çevre algısının olması, güç ve olanaklar hesaplanırken yalnızca bu çevrenin dikkate alınması kaçınılmazdır. Yazık ki kimi yerellerde bunun uç boyutta yansımaları göze çarpabiliyor. Örneğin, sözkonusu yerellerde, kurum varsa kurum üzerinden, yoksa ortak uğrak yerleri üzerinden zaman zaman harekete geçirebildikleri belli sayıdaki insanın varlığı bir rahatlık yaratabiliyor. Kendine sosyal olarak yetebilen ve bir kapanmaya da yol açabilen bu tür bir çevrenin devrimci siyasal mücadelenin binbir türlü ihtiyacına yanıt vermesi mümkün değildir.

Darlıktan kurtulmanın, kitle çalışmasının temel boyutunda mesafe almanın koşulu, kitlelerle sürdürebildiğiniz somut bağlardır, basitçe kitlelere gitmektir. Bu, onlara ajitasyon-propaganda araçlarını taşımanın ötesine geçmek anlamında bir gidiştir. İşçilerle, emekçilerle, gençlerle çalıştıkları, okudukları, yaşadıkları, eğlendikleri, dinlendikleri yerlerde iç içe olmak anlamında sürekli bir ilişkilenmeyi anlatır. Bu çerçevede kitle çalışması, başta periyodik yayınlarımız olmak üzere tüm propaganda-ajitasyon araçlarını bu tür bir ilişkilenmenin hizmetine sunmak anlamına gelir. Örneğin haftalık yayınımız bir işçi ailesine konuk olmamızı, onunla siyaseti olduğu kadar gündelik yaşam ve sorunları da konuşmamızı, birlikte çözüm bulmaya çalışmamızı içeren bir çalışmanın düzenli aracı haline gelebilmelidir. Hatta bildiri vb. gibi genel seslenme araçlarından bile bu temelde yararlanılabilmelidir. Bunun olabilmesi bu araçlara nasıl yaklaşıldığıyla ilgilidir. Doğru bir yaklaşımla ele alınmadığında, bu tür araçlar kitle çalışmasında tersi bir rol oynayabilmektedir. Bu sorun özellikle, devrimci siyasal çalışma özünde kitlelerle somut ilişkiler kurmaktan ziyade yayın satışı, afiş, bildiri, yazılama vb. çalışması sınırlarında düşünüldüğünde, bunlar da belli bir başarıyla yapıldığında karşımıza çıkmaktadır. Böyle bir durumda, sayısız materyal kullanılan bir eyleme ya da etkinliğe katılımın kendi dar çevremizi aşamaması hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu tür araçlar dışında kitle çalışmasının, kitlelerle somut bağlar kurmanın en temel araçları kitle örgütleridir. Bir emekçiyle, duyarlılıkları üzerinden katıldığı ya da yönlendirebildiğimiz bir kitle örgütünde birlikte iş yapmak, hem o kitle örgütünü devrimci mücadeleyi geliştirmenin bir aracına dönüştürmenin, hem de o emekçiyi kazanmamızın yolunu açar. İster bir fabrika havzasında, ister işçi ve emekçilerin yaşadıkları mahallelerde, isterse bir okulda olsun, koşulları uygun olan her partilinin sendikalarla, dernek vb. demokratik kitle örgütleriyle mutlaka teması olmalıdır. Sendikalar başta olmak üzere kitle örgütleri içinde mevzilenmek gibi temelli bir hedefimiz olduğu halde, yerel örgütlerimizin bunun gereklerini yerine getirdiğini söyleyebilecek durumda değiliz.

Örgütlü mücadelede önemi çoğu zaman ihmal edilen sosyal ilişkiler alanı, kitlelerle somut bağlar kurmanın diğer bir temel halkasıdır. Çoğu durumda sosyal bağlar insanları politikleştirmenin ilk basamağıdır. Geçmişten bugüne eylemlere kitlesel katılım sağlayan bir dizi siyasi gücün topladığı kalabalıklarda bu bağların hatırı sayılır bir rolü vardır. Özellikle ülkemizdeki 1 Mayıs eylemleri bunun tartışmasız bir yansımasıdır. Genelde politik faaliyette yer almayan, örgütlü olmayan azımsanmayacak bir kitle devrimci çevreler tarafından sürdürülen dostluk bağları üzerinden ileri bir tutum alabilmektedir. Yine devrimci mücadelenin sayısız ihtiyacı (para, sahte evrak, teknik malzeme, mekan ya da iş referansı vb.) dosdoğru sosyal bağlar (aileleri de bu kategoride sayıyoruz) üzerinden karşılanmaktadır. Bu tarihte de böyleydi (örneğin 1908-09'larda Bolşevik Parti'nin aylık bütçesinin altıda biri Krasin'in bir dostu tarafından karşılanmaktadır), günümüzde de böyledir.

Geçtiğimiz dönemin deneyimleri, kitle çalışmasında bu temel yönlerdeki eksikleri bir an önce gidermenin partimizin büyümesi için ne denli zorunlu olduğunu yeniden göstermiştir. Sınıf ve kitle hareketinin gelişimi açısından güçlü potansiyeller barındıran önümüzdeki dönemi kazanmak istiyorsak, bizi darlığa mahkum eden kabuğu kırmalı, tüm boyutlarıyla kitle çalışmasına yüklenmeliyiz.

Sınıf çalışmamızda araç ve yöntemler üzerine

Partimizin III. Kongresi sınıf çalışmamızı enine boyuna irdeleyip değerlendirme olanağı buldu. Bu çerçevede ele alınan konulardan biri de sınıf çalışmasının araç ve yöntemleri oldu. Bu değerlendirme çabası içinde bir kez daha görüldü ki, belli bir süreçten bu yana sınıf çalışmamız oldukça değişik araç ve yöntemleri içiçe kullanmaktadır. Kültür kurumları, işçi dernekleri, platformlar, işçi birlikleri, bültenler, görsel ve yazılı propaganda ve ajitasyon materyalleri, yerel bildiriler, fabrika bültenleri vb... Tabii bir de süreklileştirilmiş bu araçlara eşlik eden, kelimenin gerçek anlamında esnek ve geçici olanları var.

Gene de parti kongresi, farklı araçların birbirini tamamladığı zengin ve çok yönlü bir sınıf çalışmasının örgütlenmesi konusunda yetersiz kalındığına, bunların aşılması gerektiğine işaret etmek ihtiyacı duydu. Bu çerçevede, önden gündem metninde ifade edilen "sınıf çalışmamızı mevcut tek düzeliğinden çıkarma ihtiyacı" vurgusu anlamlı bulundu. Bu vurgu üzerinden derinleşen ve sınıf hareketinin mevcut durumu, bizim güç ve imkanlarımız, kadro yapımız ve örgütsel şekillenişimiz, politika yapış tarzımız gibi birçok alanla bağlantılı olarak yapılan tartışmalardan öne çıkan sonuç şu oldu: Bugünkü koşullarda dikkatimizi yeni araç ve yöntemler geliştirmekten çok varolanların amaca daha uygun bir şekilde kullanılmasına vermeliyiz. Bu çerçevede bugüne kadarki deneyimi de çok yönlü olarak eleştirel tarzda irdelemeli, bundan gerekli sonuçları çıkarmalı, böylece kullanmakta olduğumuz araçları daha güçlü ve işlevsel hale getirmeliyiz.

Bu sonuç elbette yeni araçlara kapının kapatılması anlamına gelmiyor. Ama henüz varolanların yeterince işlevsel ve amaca uygun kullanılamadığının altı çizilmiş oluyor. Böylece bir bütün olarak partinin önüne, sınıf çalışmamızın araçlarının, özellikle de sürekli hale gelmiş olanların, birikmiş deneyimler ışığında değerlendirilmesi, daha ayrıntılı bir tartışmaya konu edilmesi ve bu tartışmalara paralel olarak her birinin kendi amaç ve işlevine daha uygun hale getirilmesi görevini koyuyor.

Yerel örgütlerde yer alan, dolayısıyla bu araçlara pratik içinde hayat veren pek çok yoldaş bugüne kadar sözkonusu araçlarla ilgili değerlendirmelerini, eleştiri ve önerilerini örgüte iletseler de, bir bütün olarak örgütün bu tartışmayı mevcut faaliyetin canlılığını yansıtacak düzeyde yapabildiğini söylemek zordur. Uzun yıllardır düzene oturmuş raporlarımızda bu çerçevede yapılan kollektif değerlendirmeler ise son derece yetersizdir. Konunun önemi düşünüldüğünde, fazlasıyla sınırlı bulunabilecek olan kişisel değerlendirmelerde ise, genellikle sorun mevcut araç ve yöntemlerin genel planda tanımlanmasına, bu araçlarla ilgili süreklileştirilmiş merkezi tespit ve değerlendirmelerin olup olmadığına indirgenmektedir. Parti önderliği ise, deneyimlerin yeterince süzülüp iletilmediği koşullarda, bu alanda yaşanan sorunların ve zayıflık alanlarının üzerine gidecek bir müdahaleyi yapmakta zorlanmakta, bazı araçlarla ilgili derli toplu değerlendirme yapma olanağından yoksun kalmaktadır.

III. Parti Kongresi mevcut durumun eleştirel bir değerlendirmesini yaparken, hiç kuşkusuz sadece olanı ve değişmesi gerekeni ortaya koymakla kalmadı. Mevcut durumun nedenlerini hem kendi içinde, hem de kadro yapımızdan örgütsel şekillenişimize, önderlik mekanizmamızda yaşanan yetersizliklerden canlı bir örgütsel iç tartışma atmosferi örgütlemekteki zayıflığımıza kadar birçok alanla bağlantısı içinde ele aldı. Esas çözümün, bu alanlarda alınacak somut mesafe ile, böylece yakalanacak yeni bir düzeyle sağlanacağı

konusunda hemfikir oldu.

Bu yazı başlangıç olarak, kendi sınırları içinde araçlar ve tanımlama sorunu ile ilgili bazı eleştiri ve görüşleri kongre tartışmaları ışığında ele almayı hedefliyor. Bu tartışmaların kongreye hazırlık çerçevesinde örgütlenen ön süreçte ortaya konan kişisel eleştiri ve görüşler olduğunu, yani tekil yaklaşımlar olarak kalabileceğini baştan belirtelim.

Sözkonusu araçların işlevi ve tanımsızlık sorunu

Bazı yoldaşlarımız, sözkonusu araçlarımızın genel işlevlerinin yeterince tanımlı olmadığını, böyle olunca da bunların gerektiği gibi kullanılamadığını, bu alanda yaşanan aynılaşma ve tekdüzeliğin buradan kaynaklandığını, buna merkezi olarak müdahale edilmesi gerektiğini (doğrudan ya da dolaylı olarak), sözkonusu araçların işlevi konusunda daha kesin tanımlamalara gidilmesinin ihtiyaç olduğunu ifade etmektedirler.

Hiç şüphe yok ki parti, kullanılan temel araç ve yöntemlerin gücü, işlevi ve deneyimleri ile ilgili olarak merkezi değerlendirmeler yapıp örgüte sunmalıdır. Bu konuda belli zorlanmalar yaşandığına ve bunun nedenlerine yukarda değindik. Örgütün bundan daha ilerisine ihtiyaç duyduğunu, 3. Kongre'de yapılan tespitler ışığında bu görevin yerine getirileceğini de söyleyebiliriz. Ancak bu eleştirilerde gözden kaçırılan, birbiri ile bağlantılı bazı yöntemsel yaklaşımları hatırlatmanın başlangıç olarak gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Birincisi; bu konularda merkezi değerlendirmelerin yapılıp süreklileştirilebilmesi, yerel örgütlerin ve tek tek kadroların araçlar ile ilgili etkin tartışmalar yapabilmesine, deneyimleri süzüp merkezi önderliğe iletebilmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü esas sorun, araçların genel işlevlerinin ne olduğu noktasındaki belirsizlikten değil, pratik olarak bu işlevlerini yeterince yerine getirememelerinden kaynaklanmaktadır. Tanımlamalar ile pratik işlev arasındaki uyumsuzlukların nedeni ancak somut durumun incelenmesi ile ortaya çıkabilir. Zorlanma alanları somutta tespit edilebilinir. Bir alandaki esas faktörün (örneğin kadro yetersizliği) başka bir alanda aynı ölçüde etkili olduğunu söylemek mümkün değildir. Belli örneklerden yola çıkarak yapılacak genellemelerin farklı örnekler için gerçek nedeninin (örneğin doğru bir işbölümünün yapılamaması) üstünü örtmesi riski vardır.

İkincisi; bu araçların bir kısmı öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme gelmiştir. Kendi gerçek işlevlerinin ortaya çıkması, yalnızca başarılı bir öznel çaba ile değil aynı zamanda sınıf hareketinde yaşanacak değişimlerle de bağlantılıdır. Biz bugün ancak kendi çabalarımız çerçevesinde yaşanan sorunları tartışabiliyoruz. Fakat bunu böyle yapmak ile aracın yerine getirebileceği işleve kendi çabamızın sorunları ve sonuçları üzerinden bakmak farklı şeylerdir.

Aynı şey farklı bir açıdan kültür kurumları için de geçerlidir. Çok geniş bir alan olan kültür-sanat cephesinde kendini varetmeye çalışan kurumlarımızın önemli bir birikim üzerinden yükselmediği, tersine bu birikimi sağlayabilecek bir ön girişim olduğu unutulmamalıdır. Bir başlangıç adımı olarak biriktirdiği deneyim küçümsenemez. Dahası bu kurumlar bir dönemin zorunlu yönelimi olan "açık çalışma üzerinden" toparlanma tercihinin yükünü değişik açılardan taşımış, bu alanda da önemli bir rol oynamışlardır. Yaşadığı işlev kayması sorunu, daha doğru bir ifade ile kendi tanımlanmış işlevi üzerinden belirgin biçimde kısır kalması, dönemin kendi özgünlükleri ve bunun ürünü olan politik yönelimlerden bağımsız düşünülemez.

Üçüncüsü; kendine özgü tanımlanmış işlevleri olsa da, araçlar sadece bu işlevleri sınırlarında ele alınıp değerlendirilemezler. Her aracın yapısı ile bağlantılı kendine özgü bir gücü olduğu, işlev tanımlanmasının buradan yapıldığı doğrudur. Bu gücü ve işlevi her bir araç için kurumsallaştırmak da gereklidir. Örneğin, derneklerimiz işçilerin gündelik hak alma mücadelesinde, kültür kurumlarımız kitlelerin kültür-sanat alanı üzerinden geliştirilip sarmalamasında, işçi platformları, dernekleri ya da birliklerimiz mücadele arayışında olan ya da öncü konumda bulunan işçilerin bir araya getirilip harekete geçirilmesinde, yerel bültenlerimiz daha popüler ajitasyon-propaganda yapabilmede, kendine özgü güçlü özelliklere sahiptir. Fakat ayrım çizgileri çizerek aynılaşmanın önüne

geçmek adına, misyonları ve işlevleri sınıf hareketinin mevcut durumundan, dönemsel politik görevlerden, bu görevlerle bağlantısı içinde o aracı kullananların önceliklerinden, hatta gündelik mücadelenin gereklerinden bağımsız tanımlanamaz. Belirleyici olan sınıf mücadelesinin görevleri ve bu görevlerin ürünü olarak belirlenen politikalardır. Başarısı ya da başarısızlığı kendi içerisinde ne kadar yol aldıkları değil, bu politikalara ne kadar yanıt verebildikleri üzerinden ölçülebilir. Bu sadece bizim tarafımızdan gündeme getirilen araçlar için değil, bizim dışımızda varolan araçlar için de geçerli bir yaklaşımdır. Belirleyici olan, ne oldukları değil politik mücadelenin ihtiyaçları açısından ne türden işlevler üstlenebilecekleridir. Süreklilik arzeden bu araçların "esnek araç" olarak nitelendirilmesi de bundandır. Esneklik vurgusunu politik muhtevaya dair bir belirleme zannetmenin yer yer içine düşülen bir hata olduğunu da burada belirtmeliyiz.)

Dördüncüsü; araçların politik mücadelenin ihtiyaçlarına sıkı sıkıya bağlanması, bu mücadelenin görevlerini gereğince yerine getirmesi, onların kendilerinden kaynaklı özelliklerinin doğru değerlendirilmesi, güçlü ve zayıf yönlerinin gereğince tanımlanması ile mümkündür. Bu yeterince başarılamazsa, oynayabilecekleri rol tam görülemez ya da kendilerine yerine getiremeyeceği işlevler yüklenilir. Zaten araçların aynılaşması sorunu bunların politik mücadelenin öne çıkan görevleri üzerinden aynı hatta yürümesinden değil (başka türlüsü olamaz), bu hatta yürürken kendine has özelliklerinin, bunun sağladığı imkanların yeterince açığa çıkarılamamasından kaynaklanmaktadır. Daha somut ifade edersek, bir platformun, işçi derneğinin/birliğinin ya da kültür kurumunun örneğin TEKEL direnişi vesilesi ile yerine getirmesi gereken politik görevlerin muhtevasında bir farklılaşmadan söz edilemez. Genel olarak benzer şeyleri yapmaları da kendi başına sorun olarak kabul edilemez. Sorun, her birinin kendine has özellikleri üzerinden kendi varlık zeminlerinde bir faaliyeti örgütleyip örgütleyemediğidir. Aynılaşma, benzer ya da aynı şeyleri yapmalarından değil, bunun dışında bir şey yapmamalarından/ yapamamalarından kaynaklanmaktadır.

Beşincisi; parti önderliğinin esas görevi, araçlar üzerinden konuşmak değil dönemsel tespitler ve güncel değerlendirmeler ışığında politik yönelimleri belirlemektir. Araçlar esasta bu politik yönelimlere uyumu üzerinden değerlendirilebilir. Tanımlamalar bu uyumun sağlanması için yapılır. Fakat bunlar her bir örneğe biçim verecek katılıktaki reçeteler olarak ele alınamaz. Tanımlanandan farklılık gösteren her bir örnek müdahale edilmesi gereken sapmalar olarak nitelendirilemez.

Örneğin parti yazınında bültenlerle ilgili epeyce değerlendirme mevcuttur ve bunlar somut deneyimler üzerinden yazılmıştır. Ama buna rağmen hala da bazı bültenlerimizin uzun yazılarla bir tür gazete havasında çıkarılmasını kendi şartları içinde değerlendirmeden olumsuzlayamayız. Ya da İstanbul'un A bölgesindeki bir işçi derneğini B bölgesindeki ile, onu da C kentindeki ile karşılaştırıp, soyutta hangisi işçi derneği ya da birliği politikamızı temsil ediyor diye bakamayız. Bir alanda kurulan dernek platform ilişkisini başka bir alan için de mota mot ille de böyle olacak diye dayatamayız. Kurultay aracının genel özellikleri bellidir ama buradan hareketle her kurultayın aynı biçimde örgütlenmesi zorunluluğunu getiremeyiz. İşçi-kültür kurumlarının başarısını sadece kültürel-sanatsal alan üzerinden yaptıkları ile değerlendiremeyiz. Örnekler uzatılabilir...

Sonuç olarak, parti kullandığı araçlara, politik yönelimleri doğrultusunda ama kendi iç özelliklerini gözeterek bir işlev tanımlaması yapar. Bu özeliklerin gözetilip güçlendirilmesi, kendi içinde kurumsallaştırılması önemsenir ama her aracın döneme ve alana göre farklı biçimler alabileceği, değişik işlevler üstlenebileceği de bilinir. Özgünlükleri bir kenara konarak her bir aracı soyut tanımlamalara tam olarak uydurmaya çalışmak, merkezilik ve araçların amacına uygun kullanımı adına yapılan kısırlaştırıcı bir müdahale olur. Araçların daha işlevsel hale getirilmesi için gerekli ama kısırlaştırıcı olmayan bir merkezi müdahale, ancak bütün özgünlükleri ile deneyimlerin aktarılması ve bunların canlı bir tartışma atmosferi içinde süzülmesi ile mümkün olabilir.

Bu tartışmaya katkı yapmak her bir yoldaşımızın görevidir ve bu buradan yapılmış bir çağrıdır.

Kadroların çok yönlü eğitimi sorunu

III. Parti Kongresi Bildirisi'nde Parti'nin kadrolaşma sorununa ilişkin olarak önüne koyduğu öncelikli görevler şöyle tanımlanmıştı:

"Kadrosal düzeyi nitel ve nicel açıdan sistemli biçimde yükseltmek; çok yönlü olarak eğitilmiş, ideolojik ve örgütsel bakımdan gelişkin, davaya sarsılmaz düzeyde bağlı, kitlelere önderlik edebilen, enerjik ve disiplinli, savaşçı militan kadrolar yetiştirmeyi özel bir uğraş haline getirmek; sınıf çalışmasının ortaya çıkardığı proleter kadro potansiyeli ile özel bir tarzda ilgilenerek partinin proleter sınıf bileşimini sürekli güçlendirmek, kongremizin kadro sorunları çerçevesinde partinin önüne koyduğu en öncelikli görevler olmuştur."

Parti'yi, devrimci örgüt ve savaşçı militan kadrolarla devrimci sınıf temelinde inşa etmeye ve güçlendirmeye çalışmanın hayati önemi tartışılamaz. Bunu bir de bugünün Türkiye'sinde, kadroları zorlu ve karmaşık bir siyasal mücadele pratiği içinde eğitecek ve güçlendirecek siyasal ve toplumsal koşulların olmadığı bir atmosferde gerçekleştirmeye çalışmanın bir dizi zorlu yanı bulunmaktadır.

Komünistler olarak böylesine zorlu bir dönemde birikmiş bir dizi örgütsel sorunla birlikte ihtilalci örgütü güçlendirmeye, etkili bir siyasal sınıf çalışması yürütmeye, dahası bunu polis rejimi koşullarında gerçekleştirmeye çalışıyoruz. İhtilalci örgütün inşasında temel bir rol oynaması gereken kadroların gelişimi sorunu ise örgütsel sorunlarımızın başında geliyor.

Bugün Parti'nin ideolojik, politik, örgütsel, sınıfsal ve moral yönleriyle değişik süreçler içerisinde yetişmiş kadro niteliğine ve niceliğine ulaşma acil ihtiyacı döne döne vurgulanmaktadır. Devrimci kadrolar yetiştirmenin ise çok yönlü boyutları bulunmaktadır.

Kadro sorununu, eğitim, siyasal çalışmanın sorunları, yerel önderliklerin müdahalesi, politik faaliyete yön vermesi gereken yayınlarımızın incelenmesi sorunuyla bağlantılı yanları üzerinden ele almaya çalışacağız.

Kadroların ideolojik eğitim sorunu ve soruna müdahalenin önemi

Yetkin, inisiyatifli ve donanımlı kadroların yetişmesinde eğitim sorununun önemi bugüne kadar çeşitli değerlendirmelere konu edildi. Faaliyet kapasitemizden siyasal çalışmamızın içeriğine, örgütsel sorunlara yaklaşımdan bunların çözüm gücüne kadar birçok alan ve başlığın bu konudaki yetersizlik ile bağlantısı ortaya konuldu. Kadroların teorik-ideolojik gelişiminin, partinin ideolojik-politik birliğini sağlamlaştırıp geliştirmenin olmazsa olmaz koşullarından biri olduğu da bilinmektedir. Konunun hayati önemi ve soruna acilen müdahale etme ihtiyacı ortadadır.

Parti yayınlarında, eğitim sorununun genel mahiyeti ve öneminin yanısıra çözümü noktasında somut müdahaleleri de ele almaya çalışan değerlendirmeler yapıldı. (***Çözülemeyen Eğitim Sorunu Üzerine, Ekim***, Sayı: 259, Ekim '09) Ancak işlevli olan kimi metinlerimizin yeterli düzeyde bir tartışmaya ve müdahaleye konu edilmediği/edilemediği açıktır. Zira bu konuda halihazırda gerekli adımlar atılabilmiş değildir. Eğitim sorunu tüm ağırlığıyla orta yerde durmakta, yerel önderliklerimiz konunun önemine uygun çözücü müdahaleler gerçekleştirmekte yetersiz kalmaktadır.

Güçlü ve inisiyatifli yerel örgütler ve kadro sorunu

Kadronun şekillenmesinde ve dönüşümünde siyasal faaliyetin ve kitle çalışmasının önemi

Parti'nin önemle vurguladığı bir başka sorun alanıdır.

Devrimci örgütün sürekliliğini korumanın temel koşullarından biri de kendisine her açıdan yetebilen, Parti'nin ideolojik çizgisini kavramış güçlü yerel örgütlerin varlığıdır.

"Devrimci bir ideolojik gelişmenin ürünü olarak varedilebilen devrimci örgüt, öte yandan devrimci ideolojik kimliği güvenceye almanın ve kalıcılaştırmanın temel bir koşuludur. Devrimci örgütün süreklileştirilemediği koşullarda devrimci ideolojik kimliği, genel olarak devrimcilik iddiasını korumak da olanaksızlaşır. Devrimci örgütsel zemini şu veya bu nedenle yitirenler, er ya da geç devrimcilik iddiasını da yitirirler." ***(III. Parti Kongresi Gündemi)***

Güçlü yerel örgütler oluşturmada kadroların niteliği de önemli bir yerde durmaktadır.

"Yerel örgütler bu inisiyatifi ancak bakışları net, kafaları açık ve refleksleri güçlü ise, amaca uygun ve başarılı bir biçimde gösterebilirler. Bu, onların bu doğrultuda sistemli biçimde eğitilmesi ve yönlendirilmesi anlamına gelir. İhtiyacımız olan şey yerel örgütlerin üstten gündelik olarak yönetilmesi değil, fakat inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışma için önemli ölçüde kendine yetebilecek biçimde eğitilmesi ve elbette merkezi yayınlar üzerinden sistemli biçimde yönlendirilebilmesidir." ***(III. Parti Kongresi Gündemi)***

Eğer kadro gerçekliğimiz temel değerlendirmelerimizden görev ve sonuçlar çıkartabilen bir düzeyden, bölgesinde ya da biriminde süreci güçlü bir şekilde örgütleme yeteneğinden yoksunsa, öncelikle yerel önderlikler sorunun bu boyutuna müdahale edebilecek bir kapasite sergilemek durumundadırlar.

Kadroların yetersizliğine Parti müdahalesinin önemi

Devrimci bir kadronun çok yönlü gelişiminin ideolojik, politik, pratik, örgütsel vb. yanları bulunmaktadır. Yanısıra devrimci kadroların gelişim süreçlerinin, siyasal-toplumsal süreçler, sınıfsal kökenlerinin getirdiği alışkanlıklar, kişisel bilgi, beceri ve birikim vb. etkenlerle de doğrudan bağı bulunmaktadır. Ancak bir kadroyu asıl olarak şekillendiren ve ona yön veren örgütün kültürü, tarzı ve müdahalesidir.

Kadrolar devrimci bir örgütün gelişip güçlenmesinde, yeni ve genç devrimcilerin şekillenmesinde en temel unsurlarıdır. Zira bugüne kadar biriktirilen devrimcilik deneyimi ve örgüt kültürünün genç kuşaklara aktarılmasında önemli bir rol oynarlar. Ancak Türkiye gibi burjuvazinin, toplumsal muhalefeti ve devrimci dinamikleri faşist baskı ve zorla yok etmeyi temel bir yönelim haline getirdiği ülkelerde, yetişmiş ve deneyimli kadroların şu ya da bu nedenle yitirilmesi gerçeği ile her an yüzyüze kalınabilir. Bu yanıyla kadroyu yetiştiren, devrimcilik deneyimini ve örgüt kültürünü yeni ve genç kuşaklara taşıması gereken öncelikle Parti'nin kendisi, onun tarzı ve müdahalesi olmak durumundadır.

Öte yandan, '90'lı yılların devrimci kadrolarının şekillenmesinde düzenin çok yönlü kimliksizleştirme, yabancılaştırma saldırısının yanısıra tasfiyecilik ve reformizmin tırmanışı, devrimci cephede yaşanan erozyonun belli bir etkisi vardır. Bugün devrimcilik iddiası taşıyan kadroların böylesi bir toplumsal-siyasal atmosferde yetiştiği, doğal olarak bu atmosferden etkilendiği gözetilmelidir.

Kadronun gelişiminde siyasal çalışmanın önemi

Devrimci kadronun yetişmesinde önemli bir yer tutan "Parti kadrolarını sınıf ve kitle çalışmasının deneyimleri ile donatmak" sorununda ortaya çıkan eksiklikler de kapsamlı olarak ele alınması gereken konuların başında gelmektedir. Bu sorunun Parti'nin bugünkü düzeyinde, hangi somutlukta ve biçimlerde ortaya çıktığı her sürecin ardından güncel değerlendirmeler ışığında ele alınmalıdır.

"Devrimci kitle çalışması kadroların dönüşümü açısından da ayrı bir öneme sahiptir. Zira toplamda devrimci gelişim süreçleri kendisini en başta bu alanda, doğrudan toplumsal pratik üzerinden ortaya koyar. Mücadelenin tüm dinamizmi toplumsal yaşamın bağrındadır. Sınıflar mücadelesi ve bunun ortaya çıkardığı sosyal, siyasal ve kültürel sonuçlar da bu alan üzerinde şekillenir. Devrimci siyasal

faaliyetin tüm alanlarında (politikadan örgüt ve kadro sorunlarına kadar) ortaya çıkan sorunları ve yaşanan gelişim süreçlerini bu nesnel zeminden ayrı düşünmek, bu somutluktan ayrı ele almak mümkün değildir.

"Sınıf çalışması üzerinden şekillenen bu alan devrimci pratiğin de çıkış noktalarını oluşturmaktadır. Devrimci bir örgütün kitlelerin gündelik ve toplumsal pratiği ile ilişkilenme süreçleri, kitlelere yönelik gerçekleştirdiği politik-pratik müdahale biçimleri, dolaysız olarak kendi şekillenişi üzerinden de sonuçlar yaratır. Dolayısıyla kitleler içinde yürütülen devrimci siyasal faaliyet, aynı zamanda devrimci güçlerin dönüşüm ve gelişim süreçlerinin de nesnel zeminini oluşturur. Bu temel üzerinden yükselen devrimci eylem ve hareket tek tek kadroların gelişim süreçleri üzerinde belirleyici bir rol oynar.

"Kitle faaliyetinin bu yönü her parti örgütü tar*afından dikkatle gözetilmeli, ortaya çıkan sonuçlar büyük bir titizlikle ele alınmalı ve kitle çalışmasının kadro sorununu kesen yönleri özel olarak değerlendirme konusu yapılabilmelidir. Gerçek anlamda sınıfa önderlik edecek kadro birikiminin tam da bu zemin üzerinden şekilleneceği ve sayısız deneyimler içerisinden süzülmüş güçler üzerinden elde edilebileceği aşikardır."* (***Sınıf Temelli Kadrolaşma Sorunu Açısından Kitle Çalışması, Ekim***, Sayı: 263, Şubat '10)

Sınıf ve kitle çalışması deneyimleri, Parti'nin stratejik ve taktik ilkeleri doğrultusunda belirlenmiş hedef ve amaçlarını kitlelere gündelik mücadele içerisinde kavratabilmek, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini geliştirmek, tepki ve hareketini daha ileri noktalara yönlendirmek çabası içinde kazanıldığı koşullarda, Parti'yi ve kadroları geliştirici bir rol oynayacaktır.

Kadroları güçlü bir siyasal faaliyet içerisinde geliştirebilmek için, ilkin, partinin siyasal süreçlere ilişkin değerlendirmelerinden yerel önderliklerin yaratıcı sonuçlar çıkarması, bunu amaca ve ihtiyaca uygun bir politik-pratik çalışma planı halinde somutlaması; ikinci olarak ise, üretilen politikaların ve yapılan planlamaların bunu uygulayabilecek kadro niteliğine ve gücüne uygun olması gerekmektedir. Halihazırda her iki alanda da belli sorunlar yaşamaktayız.

Zira yerel önderliklerimiz bir yandan siyasal çalışmayı örgütlemekle uğraşırken diğer yandan çalışma alanlarını düzenlemeye, aynı zamanda örgütsel sorunlara müdahale etmeye çalışmaktadır. Tüm bu sorunlar birarada siyasal çalışmanın çok yönlü örgütlenebilmesi için verimli ve işlevli tartışmaların yapılmasını zora sokmaktadır.

Öte yandan, merkezi politikaları özgünleştirerek yerelliklerde örgütlemesi gereken bölge örgütlerimiz kadro niteliği ve niceliği bakımından henüz Parti'nin çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir deneyim ve birikimden yoksundur.

Bu koşullarda, yerel önderliklerin, hem alt örgütlerin hem de kadroların niteliğini geliştirecek, donanımlı hale getirecek, siyasal süreçleri kadrolar açısından da bir eğitim süreci olarak örgütleyebilecek müdahalelerde bulunması bir zorunluluk haline gelmektedir. Bu eğitimin bir yanı, pratik politikayı uygulamak ve yerelleştirmekle yükümlü kadro ve birimlerimize, kendi algı ve kavrayışından, birikim ve kapasitesinden bağımsız olarak, döneme uygun araç, yol ve yöntemleri somutlama noktasında ihtiyacı karşılayacak bir müdahaleyi gerektirmektedir. Merkezi değerlendirmeler ışığında bulunduğu alanda kendisine politik ve pratik görevler çıkarmada atıl kalan kadrolarımızın niteliğini yükseltmenin bir boyutu da budur.

Eğer Parti'yi toplum düzeyinde güç haline getireceksek, buna uygun bir örgütsel güçlenme ve kadrolaşma sağlayacaksak ve bunu da sınıf zemininde yapacaksak, o halde bu düzeye nasıl kavuşacağımızı da tüm Parti'nin en temel gündemi haline getirmek zorundayız. Ancak bugün yapılması gereken, bir takım genel doğruları yinelemenin ötesinde çeşitli düzeylerde varlığını sürdüren, örgütü yeniden inşa etmek, eğitim, pratik politika üretmek ve hayata geçirmek vb. sorunlarımızı Parti'nin bugünkü birikimi, deneyimi ve somutluğunda enine boyuna irdelemek, tartışmak ve ön açıcı müdahalelere konu etmek durumundayız.

Tüm bu sorunlarımız güncel gelişmeler ışığında (örneğin devlet terörü, Tekel süreci, 1 Mayıs, 26 Mayıs vb. gündemlerde...) hangi düzeyde ve somutlukta yaşanmaktadır sorularına yanıtlar üretmek, tüm Parti organlarında sorunu masaya yatırmak ve sorunları tespit ederek nasıl müdahale edeceğimizi belirlemek zorundayız.

Eğer sorunun saflarımızdaki kadroların soruna bakışları ve kavrayışları ile ilgili bir yanı varsa, demek ki parti örgütlerine düşen görev, tek tek kadroların algısından ve kavrayışından bağımsız olarak, gelişmeler karşısında siyasal çalışmayı yönlendirmek, politika belirlemede işlevli araç, yol ve yöntemlerle kadroların yüzünü Parti'nin yönelmesi gereken hedefe doğru çevirmeyi başarabilmek olmalıdır. Diğer türlü, eksik kalan faaliyetin değerlendirmesi "kadrolar yapamıyor, söylüyoruz ama olmuyor, yapılmıyor" vb. türünden tespitlere sıkışır ki -sorunun böyle bir boyutu olsa da-, bu da nesnel duruma doğru bir müdahaleyi geciktirir.

Parti, merkezi olarak kriz, seçim, bahar süreci, yerel ve merkezi eylem ve direnişler vb. siyasal ve toplumsal gelişmeler karşısında isabetli dönemsel tespitler yapabildiği halde, kadrolarımız bunu hayata geçirmede, araç, yol ve yöntem belirlemede eksik kalıyorsa, bu, yerel önderliklerimizin, yerel ve merkez ilişkisini doğru kurarak faaliyetin hangi yol ve yöntemlerle, araç, imkan ve dinamiklerle örgütlenebileceğini derinlemesine tartışarak örgütün ve kadroların önüne bir görev olarak koyabilme alanında güçlü ve yerinde müdahaleler yapmakta eksik kaldığını göstermektedir. Bu açıdan yerel örgütlerimizin devlet terörü kampanyası, Tekel, 1 Mayıs ve 26 Mayıs süreci bir fikir vermektedir. Bu süreçlerde belirlenen hedeflere ulaşmada, yerel çalışma alanlarımız amaca uygun araç belirlemede, yerel-merkezi eylem ilişkisini güçlü bir tarzda kurmada eksik kalmıştır.

Tekel sürecinde, eksikliklerine rağmen, yayınlarımız sürecin gelişme seyrine göre faaliyete yön verme doğrultusunda örgütün önüne pratik politik bir hat koymaya çalışmıştır. Ancak yerel önderliklerimiz hem bulunduğu alanın tümünü kapsayacak, hem de alt örgütlerin tıkanma noktalarına müdahale edecek bir şekilde sorunu yeterince tartışamamıştır. Yerel örgütlerimiz, Tekel sürecine ilişkin değerlendirmeleri önüne çekerek bulunduğu alanda politik-pratik görevleri belirlemede, merkezi ve yerel bağlantısı içerisinde bir bütün olarak süreci örgütlemede eksik kalmıştır. Parti tüm çalışma alanlarında bir bütün olarak yüzünü güçlü bir şekilde Tekel sürecine dönememiştir. Yerel örgütlerimizin ve alt örgütlerimizin pratiği, tek tek eylemleri örgütlemek sınırlarında kalmıştır. Hatta sürecin en anlamlı araçlarından birisi olan Tekel işçilerinin sendikal bürokrasiyi göreve çağıran imza metni günlük sitede kullanılan bir araç olmanın ötesine fazlaca geçememiş, çalışma alanlarında etkin bir araç olarak kullanılamamıştır, vb...

Sürecin parçalı ve dağınık örgütlenmesinin bir sonucu olarak, 4 Şubat ve 1 Nisan eylemlerinde daha somut olarak görülebilen, Tekel sürecine nicel ve nitel müdahalemiz, mevcut potansiyelimizin çok daha gerisinde gerçekleşmiştir. Sürecin ardından "eylemlere katılımımız sınırlı kaldı", "alana müdahalemiz zayıf oldu" vb. tespit ve değerlendirmeler, bir gerçekliği ifade etmekle birlikte aynı zamanda bir sonuçtur. Ancak nedeni, katılımdaki sınırlılıkta aramak, güçlerimizin Tekel sürecini kavramamasıyla açıklamaya çalışmak tek başına yeterli değildir. Parti örgütlerinin görevi, Tekel sürecini tek tek kadrolarının algı ve kavrayışından ziyade Parti'nin toplam birikimi ve müdahalesi üzerinden örgütlemek, güçlerini bu alana yöneltebilmek olabilmeliydi.

Kuşkusuz Parti örgütlerimiz, sınırlı sayıda güçle ve aynı anda birçok sorunla boğuşmaktadır. Yerel çalışmaların güçlendirilmesi, genel siyasal çalışmanın örgütlenmesi, bölgelerin düzenlenmesi, örgütsel müdahalelerin gerçekleştirilmesi, aynı anda birçok gündeme müdahale etme zorunluluğu, pratik çalışmanın yükü vb. sorunlarla boğuşan yerel örgütlerimizin tüm dikkatlerini Tekel vb. süreçlere verebilmesinin de bir sınırı olabilmektedir.

Ancak, bu sorunları aşabileceğimiz asıl zeminin -tüm zorlanmalara rağmen- tüm güç

ve imkanlarımızın, birbiriyle ilişkisi içinde belirlenen hedeflere, uygun yol ve yöntemlerle seferber edilebilmesi olduğu unutulmamalıdır. Zira böylesi bir yönelim, konumlanış ve müdahale içerisine girebildiğimiz koşullarda mevcut sorunlarımızın üstesinden gelebilme yeteneğine kavuşabiliriz.

Mesela, devlet terörüyle ilgili faaliyet yürütürken Tekel direnişinin başlaması, 8 Mart'ın yine aynı döneme denk gelmesi yerel çalışmalarımızı ve güçlerimizi parçalamış ve dağıtmıştır. Gündelik faaliyet içerisinde koşturan güçlerimizin ve alt örgütlerimizin, aynı zamanda sınıfın ve tüm toplumun gündemleri olan sözkonusu gelişmeleri birbirinden ayrı ve kopuk bir tarzda örgütlemeye çalışmakla uğraşması karşısında yerel önderliklerimiz devreye girebilmeli, güncel gelişmeler ışığında bu dağınık tabloya, gündemleri birleştirici bir tarzda daha güçlü müdahale edebilmeliydi.

Bu tarz bir müdahaleyle süreç, henüz istenilen düzeyde bir nicelik ve nitelik taşıyamayan kadrolarımızın, bölge örgütlerimizin, gelişen olaylar karşısında nasıl davranması, olayları nasıl algılaması ve nasıl müdahale etmesi konusunda eğitici bir süreç olarak işletilebilirdi.

Yine, 1 Mayıs sürecini geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı işçi ve emekçi kitleleri 1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a greve, direnişe çağıran kesintisiz ve bütünlüklü bir süreç olarak örgütleme noktasında da yerel önderliklerimiz eksik kalmıştır. "Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel grev-genel direniş!" şiarı politik bir propaganda olmanın ötesine geçememiş, süreç kitleleri eyleme çekmeye, pratik bir tutum aldırmaya çalışan, amaca uygun araç, yol ve yöntemlerin birarada kullanıldığı bir tarzda örgütlenmeye çalışılmamıştır.

Yayınlarımızın bu konuda politik bir bakış ve pratik yönelim koymaya çalışan metinlerle faaliyete yön vermeye çalışmasına rağmen, yerel örgütlerimiz ve alt örgütlerimiz bir bütünlük içerisinde 1 Mayıs ve 26 Mayıs'a uzanan, yerel ve merkezi düzeyde tüm güç ve imkanları değerlendirmeye ve harekete geçirmeye çalışan, olağan sınırları zorlayan bir pratik sergileyememiştir.

Eğer biz genel ilkelerimizin ve doğrularımızın propagandasıyla yetinmek istemiyorsak, politik açılımlarımızı kitlelere anlatmak, kitleleri mücadele içerisinde bu doğrulara kazanmak, sınıfın ve kitlelerin mücadelesini ileriye taşımak, kadroların eğitimi sorununa da bu bütünlük içinde müdahale etmek istiyorsak, gelişen toplumsal ve siyasal olaylar karşısında faaliyetin açığa çıkan sorunlarını bir bütünlük içinde ele almalı, somut değerlendirmelere ve müdahalelere konu etmeliyiz. Parti yayınlarında da sorunları işlerken, konuyu genelliğinden çıkararak somut durumun somut tahliline dayalı değerlendirmeler ve müdahaleler yapan bir tarz kazanmak durumundayız.

"Sınıf eksenli partiye geçiş" sürecinde...

(Baştarafı s.23'de)

somut olarak gözlemleyip ölçme çabası içinde olmalıyız. İşçi ve emekçilerin ilgilerini neyin çektiğini, nelerden etkilendiklerini, hangi durumda coştuklarını saptayabilmeliyiz. Zira pratiğe dayalı nesnel gözlemler, etkili ve sonuç alıcı bir çalışma yürütmek oldukça işlevseldir.

Eylem ya da faaliyet anında tepkiyi ölçebilmek, konuşmanın akışını buna göre ayarlayabilmek, propaganda-ajitasyonun etkisini arttıracaktır. Gözlemden yoksun tekdüze bir seslenişin etkisi ise zayıf olacaktır.

Propaganda-ajitasyon faaliyeti sırasında dikkat edilmesi gerekenler üzerine yaptığımız vurgular elbette pratikte karşımıza çıkan her soruna yanıt vermeyecektir. Ancak burada işaret edilen noktaları hesaba katarak yürüteceğimiz ajitasyon-propaganda faaliyeti belli bir karşılık yaratacak, çalışmamızın güçlenmesine katkıda bulunacaktır. Sorunlar veya beklenmeyen durumlarla karşılaştığımızda ise, çözümü devrimci siyasal sınıf çalışması pratiği içinde bulmakta güçlük çekmeyeceğiz.

"Sınıf eksenli partiye geçiş" sürecinde propaganda-ajitasyon faaliyeti

Sorun ve zaaflarımızın kalıcı çözümünün işçi sınıfıyla organik bütünleşmeden geçtiğini saptayan partinin temel değerlendirmeleri, III. Kongre tarafından da teyit edilmiş, kongre iradesi, önümüzdeki dönem için "sınıf eksenli partiye geçiş"i temel bir hedef olarak saptamıştır.

Partinin işçi sınıfı zemininde kökleşebilmesi için, sınıfa pratikte önderlik edebilecek bir düzeye ulaşabilmesi gerekiyor. Saptanan hedeflere ulaşabilmede elbette sınıf ve kitle hareketinin gelişip güçlenmesi, toplumsal hareketliliklerin artması büyük bir önem taşıyor. Ancak bu olgu, bugün yürütülen devrimci sınıf çalışmasına yüklenmenin özel bir önem taşıdığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Tersine, toplumsal kaynaşmalar dönemi geldiğinde, işçi sınıfı ve emekçiler adına etkili bir siyasal rol oynayabilmek için de, bugün yürütülen faaliyeti daha da güçlendirerek geleceğe hazırlanmak zorunludur.

İçine girdiğimizi süreçte yakalanması gereken halkalardan biri, propaganda-ajitasyon faaliyetinde daha sistemli daha yetkin bir tarz tutturabilmektir. Burada bu çerçevede propaganda-ajitasyon faaliyetinin sorunlarını ele almaya çalışacağız.

Kapitalizmin bilgi kirliliği çağı

Sermayenin hizmetindeki araçların yaydığı bilgi kirliliği, tarihin hiçbir döneminde bugünkü kadar yoğun, çok yönlü, pervasız ve kesintisiz olmamıştır. Zira egemen sınıflar ile onların iktidar aracı olan devletin hiçbir zaman kirli bilgi yayma alanda sefer edeceği bu kadar çok aracı, uzmanı, teknik olanağı ve finansman kaynakları olmamış, tüm bu araçları bir arada kullanmamıştır.

Burjuva devlet için şiddet her zaman toplumu yönetmenin temel araçlarından biridir. Buna karşın en zorba rejim bile, işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaya, onları sömürü ve köleliği meşrulaştıran gerici akımların peşinden sürüklemeye büyük bir önem verir. Zira kaba şiddetin her zaman istenen sonucu yaratamadığını bilen egemenler, düzene başkaldıranları şiddetle ezmeye çalışırken, emekçilerin bilincini bulandırmak için de bilinçli bir çaba sergilerler. Bu iki yöntem, kokuşmuş kapitalist düzenin temel yönetme araçlarıdır.

Bu olgu yeni değil elbette. Tarih sahnesine çıktıkları andan itibaren şiddeti temel yönetme aracı olarak kullanan tüm sömürücü sınıflar, emekçileri düşünsel yozlaşmanın karanlığına sürüklemek için de özel çaba harcamışlardır. Ancak, sömürü ve köleliğe dayalı son sistem olan kapitalizmde bu çaba çok daha sistemli ve karmaşık bir hal almıştır.

Özellikle tüm dünyayı bir örümcek ağı gibi sarmış bulunan medya tekellerinin yürüttüğü kesintisiz saldırı, işçi ve emekçilerin bilinç ve duygu dünyalarını zehirlemektedir.

Egemenler emekçileri çok yönlü olarak kuşatabilmek için ideolojik, felsefi, siyasal, kültürel alanlar üzerinden topyekun bir saldırı yürütmektedir. Irkçı şoven ve dinci gericiliği yaygınlaştırmak için din, eğitim kurumları, görsel ve yazılı basın-yayın araçları, edebiyat, sinema ve sanatın diğer dalları etkin bir şekilde kullanılmaktadır.

Sömürü ve köleliğin üstünü örtmeyi hedefleyen bu bilinç bulandırma saldırısının en zayıf noktası, öne sürülen argümanların hayatın gerçekliğine aykırılığı, yani çarpıtma,

yalan ve aldatmacaya dayalı olmasıdır. Bu böyle olmakla birlikte, işçi sınıfı ile emekçilerin önemli kesimi bu çok yönlü saldırının etkisi altında kalabilmektedir. Özellikle sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı, bu alandaki saldırıların emekçiler üzerinde etkili olmasını kolaylaştırmaktadır.

Devrimci propaganda-ajitasyon gücünü gerçeği temel almasından alıyor

Sömürü, baskı ve köleliğin her türlüsünü teşhir etmek, emekçilerin bu alçaltıcı ilişkiler sistemine hiç de mahkum olmadığını ortaya koymak, bu sistemi yıkıp eşitlik ve özgürlüğe ulaşmanın yolu olan sosyalizmi kurmanın zorunluluğunu anlatmak için kesintisiz bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütüyoruz. Burjuvazinin sistematik olarak yürüttüğü bilinç bulandırma ve yozlaştırma saldırısını işçi ve emekçiler nezdinde etkisizleştirmeye çalışıyoruz.

Sınıf hareketinin zayıflığı işimizi zorlaştırsa da, devrimci propaganda-ajitasyon faaliyeti esas gücünü yalın gerçeklerin dile getirilmesinden alır. Egemenlerin yalan ve çarpıtmaları etkili bir biçimde sergilenebildiği ölçüde, devrimci bilinçlendirme faaliyeti her dönem etki yaratma gücünü korur.

Propaganda-ajitasyon faaliyetinin amacı, salt işçi ve emekçilerin bilinçlenme sürecini hızlandırmak değil, yaratılan politik etkinin örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesine de katkıda bulunmaktır. Dolayısıyla, propaganda-ajitasyon faaliyeti, sözün ortaya söylenmesinden ibaret değildir. En az bunun kadar önemli taşıyan örgütlenme ve eyleme geçirmeye de hizmet etmek zorundadır. Bu ise propaganda-ajitasyon faaliyetine her zamankinden daha özenle hazırlanmayı gerektirir.

Devrime inanç ve davaya bağlılık işçi ve emekçilere hissettirilmelidir!

İşçi ve emekçilere kapitalizmi teşhir eden, bunun karşısına devrim ve sosyalizmi bir alternatif olarak sunan bir militan, asgari düzeyde de olsa Marksizmi özümsemiş olmalıdır. Devrime inanç ve davaya bağlılık bu öğretinin sağladığı bilinç açıklığına dayanmalı, işçi ve emekçilere söylenen her sözde, sergilenen her davranışta hissettirilmelidir.

Ancak marksist dünya görüşünü özümseyen kadro ve militanlar verili koşullardaki zorlanmalara takılmadan düzenle bağlarını kesebilir, devrim ve sosyalizm davasına sarsılmaz bağlılıklarını sürdürebilirler. Davaya bağlılık ve mücadelede kararlık ise, hem baskı ve sömürüye duyulan kinle, hem insanlığın eşitlik, özgürlük, kardeşlik içinde yaşayabileceği sosyalist dünyaya duyulan özlemle dışa vurmalıdır.

Sarsılmaz dava insanı olmanın devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetine yansıması, bu faaliyetin işçi ve emekçiler üzerinde bırakacağı etkiyi pekiştirecektir. Belli bir coşku ve inançla söylenen sözlerin, yapılan çağrıların yankısı farklı olacaktır.

Güncel gelişme ve olayları yakından izlemeli, tarihsel arka planıyla bağını kurmalıyız

Etkili bir propaganda-ajitasyon faaliyeti için ilk adım marksist donanım ise, ikincisi de güncel sorun ve olayları yakından izleyip bu dünya görüşünün ışığında irdeleyebilmektir. Bu, olayların genel siyasal süreçle bağı kurularak yapılmalı, güncel sorunlar ile kapitalist sistem arasındaki ilişki somut örneklerle görünür hale getirilmelidir.

Güncel veya tarihsel olaylar, gelişmeler ve sorunlar toplamı, propaganda-ajitasyon faaliyetimizin konularıdır. Güncel olanı tarihsel arka planıyla birlikte ele almak, olayların anlaşılmasını kolaylaştıracağı gibi, sınıflar mücadelesine dair bir tarih bilincinin gelişmesine de katkıda bulunacaktır. Olayları bu bütünsellik içinde kavramak bir yöntem sorundur. Marksist dünya görüşü ve bunun ışığında inşa edilen partinin temel stratejik çizgisi bu konuda da yol göstericidir.

Dünya görüşü hayatın gerçekliği ile bağı içinde anlaşılır kılınmalıdır

Gerçekliği marksist diyalektik yöntemin

ışığıyla aydınlatmak, bundan pratiğe dönük sonuçlar çıkarmak, ulaşılan sonuçlara dayanarak eylem kılavuzu oluşturmak... Bunlar devrimci siyasal sınıf çalışmasının olmazsa olmazlarıdır. Bu mücadelede parti çizgisinin özü olan teori pratiğin yolunu aydınlatır ama aynı zamanda teori de pratikte sınanır, bu sınamadan beslenir, bu sınama içinde güçlenir ve daha kesin bir biçim alır. Pratik, parti çizgisinin güçlü ya da zayıf yanlarını, artı veya eksilerini görünür kılar. Dolayısıyla pratik sınamadan başarıyla çıkabilen teori/parti çizgisi daha da güçlenir. Vurgulamak gerekir ki, ajitasyon-propaganda faaliyetimizin işçi ve emekçiler nezdinde yarattığı etki, her zaman olmasa da çoğu zaman çizginin hayata uygunluğu hakkında da bir fikir verir.

Emekçilerin yaşamından alınmış somut ve çarpıcı örnekleri bulup çıkarmak, gerçeği bu örnekler aracılığıyla anlaşılır kılmak, ajitasyon-propaganda faaliyetinde gözetilmesi gereken bir diğer önemli noktadır. Zira gerçeklik yalın olduğu kadar karmaşık, çıplak gözle görülebileceği gibi kalın bir sis tabakasının ardında gizli de olabilir. Parti çizgisine dayanarak işçi ve emekçilerin gerçekliği görmesini sağlayabildiğimiz ölçüde, parti çizgisiyle bütünleşmeleri önündeki engelleri de azaltmış olacağız. Zira gerçekliği gören emekçiler parti çizgisine yaklaşmakla kalmayacak, benimsemek için de elverişli bir düzeye gelmiş olacaklardır.

Ciddi bir ön hazırlık!

Devrimci propaganda-ajitasyon faaliyeti esnasında kimi zaman karmaşık, içinden çıkılması zor sorunlarla karşılaşmak mümkündür. Bu durum bazı sorunları tartışmaktan uzak durmaya yol açabilir. Oysa sorunlarla yüzleşmekten kaçınmak, anlık bir çözüm gibi gözükse de yanıltıcıdır. Zira geçiştirilen sorun veya olgular hayatın akışı içinde karşımıza çıkacaktır.

Kimi sorunlara dair yaklaşımımız ya da önerdiğimiz çözümler (örneğin verili koşullarda Kürt sorunu), düzenin ideolojik-politik etkisi altındaki bazı işçi ve emekçilerin tepkisini çekebilir. Üsluba özen göstermek ve sınıfsal vurguyu güçlü yapmak koşuluyla, bu sorunu işçi ve emekçilerle tartışmanın önünde bir engel yoktur. Konuya önden hazırlıklı isek, güçlü bir sınıfsal vurgu ile şovenizm zehrine karşı cepheden saldırmak zor olmayacaktır.

Önden hazırlığın yanısıra, hitap edilen kitlenin özgün durumunu hesaba katmak ve buna uygun bir üslup geliştirmek de, ajitasyon-propaganda faaliyetinde her zaman gözetilmesi gereken bir noktadır.

İşçi ve emekçileri tanımanın önemi

İşçi ve emekçileri genel çerçevede tanıyoruz elbette. Dahası yoldaşlarımızın önemli bir bölümü işçi ve emekçi kökenlidir. Yine de, etkili bir propaganda-ajitasyon faaliyeti için işçi ve emekçileri daha yakından tanımak büyük bir önem taşımaktadır.

Tüm çalışma alanlarında hitap ettiğimiz işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin çalışma koşulları, yaşam düzeyi, güncel sorunları, sıkıntıları, talepleri, özlemleri hakkında somut bilgilere ulaşabilmeliyiz.

Bu konulardaki somut bilgiyi de içeren bir faaliyet daha etkili, daha hedefli, daha güçlü olacaktır. Böyle bir içerikle örülen faaliyetin çağrılarına işçi ve emekçiler daha olumlu karşılık verecektir. Emekçileri somut sorunları veya talepleri uğruna harekete geçirmek, propaganda-ajitasyon faaliyetinin temel hedefi olduğuna göre, bu sonuca ulaşmayı kolaylaştıracak ön hazırlıklar ihmal edilmemelidir.

Propaganda-ajitasyon faaliyetin belli doğruların dillendirilmesi ve genel söylemlerin tekrarlanmasının ötesine geçebilmeli, hayat kadar canlı, renkli, çok yönlü ve zengin olmalıdır. Çalışma yürütülen atmosfer iyi gözlemlenmeli, muhatabı olan işçi ve emekçilerin bilinç, kavrayış ve ilgi düzeyleri göz önünde bulundurulmalıdır.

Çalışmanın etkilerini gözlemlemek...

Faaliyetimizin, iletişim halinde olduğumuz işçi ve emekçiler üzerinde yarattığı etkiyi

(Devamı s.22'de)

Sınıfın öncü kuşağıyla birleşme sürecini hızlandırmalıyız!

M. Dağlı

Partimiz III. Kongre'sini "sınıfla birleşme sürecinde yeni bir eşik" olarak değerlendirmiş, III. Parti Kongresi de, devrim yürüyüşünün önemli dönemeçlerinden biri olan bu eşiği atlamayı, partinin temel önceliklerinden biri olarak saptamıştır.

Komünistler başından itibaren, bu eşiğin atlanmasının, yani sosyalizm ile sınıf hareketinin organik bütünleşmesinin taşıdığı hayati öneme işaret etmişler, bu yönlü bir pratik çaba içinde olmuşlardır. Ancak sınıf ve kitle hareketinin seyri ve devrim mücadelesinin içinden geçtiği süreç, bu doğrultuda anlamlı bir mesafe katetmeyi zorlu bir iş haline getirmiştir.

Harcanan yoğun emeğe rağmen somut kazanımların sınırlı olması hiçbir zaman komünistlerin duruşunu etkilememiş, umutsuzluk yaratmamıştır. Kimi alanlarda sınıf çalışması zayıfladığında gerekli müdahaleler yapılmış, faaliyet yeniden sınıf eksenine oturtulmuştur.

Komünistler, işçi sınıfının devrimde oynayacağı belirleyici role vurgu yapmakla kalmayan, devrimci siyasal faaliyeti sınıf zemininde yürüten, tüm güç ve olanaklarını bu faaliyete odaklamayı başarabilen tek siyasal güçtür bugünün Türkiye'sinde. Ancak, siyasal sınıf çalışmasını "devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf" bütünlüğünü kurma hedefiyle yürüten komünistlerin izlediği çizgi, halkçı küçük-burjuva sol akımlar tarafından kavranamadı. Bundan dolayı öznel yönü ağır basan eleştirilere, hatta saldırılara maruz kaldı.

Komünist hareketin yürüttüğü ideolojik-programatik mücadele de aynı çevreler tarafından tahammülsüzlükle karşılandı. Ne var ki geleneksel küçük-burjuva önyargıları sürdürmede ayak direyenlerin çoğu ya acınası bir çözülüş ve tükeniş yaşadılar, ya da düzen icazetine sığınarak liberalleşme batağına saplandılar. Aşılması gereken devrimci-demokrat çizgiye sımsıkı sarılmak iddiasında olanlar, zaman içinde o çizginin bile dışına düştüler ve sonuçta burjuva sosyalizmine dümen kırdılar.

Geleneksel çizgiyi her şeye rağmen devrimci zeminde kalarak savunmaya çalışanlarsa, savunulan strateji ile yürütülen politik mücadele arasındaki uçurumun derinleşmesini önleyemediler. Ortaya çıkan sonuç, hayata geçirilemeyen fakat aynı zamanda aşılamayan stratejinin söylemde savunulması oldu. Savunduğu ile pratikte izlediği taktik politik çizgisi arasında uçurum olan akımların, sınıflar mücadelesine önderlik etmek bir yana, etkili bir müdahalede bulunması bile olası değil. Dönemi geçmiş ve miadı dolmuş bir devrimcilikte ısrar, yılların birikiminin tüketilmesi kaçınılmaz akibetiyle yüzyüze bırakmaktadır böylelerini.

Siyasal mücadele alanına adım attıkları günden beri tam bir özgüven ve berrak bir bilinç açıklığıyla hareket eden komünistler ise, hızlı olmasa da emin adımlarla hedefleri doğrultusunda ilerliyorlar.

Sınıfla birleşme sürecinde bir eşik olarak değerlendirilen III. Parti Kongresi'nden kısa süre sonra patlak veren Tekel işçilerinin Ankara direnişi, parti çizgisinin bir kez daha pratikte doğrulanması oldu. Fakat bizim için önemli olan ve üzerinde durulması gereken bu pratik doğrulanma değil, Tekel direnişinin, sınıfla devrimci temelde birleşme

hedefine ulaşmak için koşulların daha elverişli hale gelmesine sağladığı katkıdır.

Dinci gericiliğin ayak oyunları, devlet terörü ve reformistlerin desteğini arkasına alan sendika bürokrasisinin uğursuz manevralarına rağmen beklenmedik bir direnme iradesi sergileyen Tekel işçileri, toplumun tüm kesimlerinde hissedilen bir sarsıntı yaratabilmiştir. Üretimden gelen gücü bile elinden alınmış birkaç bin işçinin direnişinin yarattığı sarsıntı, işçi sınıfına devrimci mücadeleye öncülük edebilecek yegane toplumsal güç olduğunu somut olarak gözler önüne sermiştir. Bunun içindir ki, kimileri sınıfı yeniden keşfederken, emekçilere yabancılaşan bazılarının umutsuz ruh halleri de belli bir dönem için de olsa aşılabilmiştir.

Komünistler açısından ise Tekel işçilerinin uzun soluklu direnişi ve yarattığı etki sürpriz olmamış, yalnızca parti çizgisinin sağlam bir marksist temele dayandığını yeniden pratikte doğrulanması olmuştur.

Direniş sürecine partinin müdahalesi ve bu süreçten süzülen deneyimler, öznel eksiklikleri de kapsayacak genişlikte değerlendirilmiş bulunmaktadır.

Tekel direnişi sürecinde, düzen cephesindeki gelişmelerin sermaye medyası tarafından ısrarla topluma dayatılması, egemenler arası iktidar çatışmasının şiddetlenmesi, "Kürt açılımı", İsrail'le yaşanan diplomatik kriz gibi sürekli gündemde tutulan sorunlara rağmen, Amerikancı rejim Tekel direnişini gölgede bırakmayı başarmadı. Tüm gerici kösteklemeleri boşa düşüren Tekel direnişi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri saflarında sarsıcı etkiler yarattı. Bu, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketi arasındaki mesafenin daralması açısından önemli bir olanaktır ve direnişin işçi sınıfı davasına kattığı en önemli kazanım budur.

Sınıf olarak direnme, sınıf dayanışması, örgütlü mücadele ile hak arama bilinci, işçi sınıfı saflarında dalga dalga yayıldı. Direniş işçi sınıfına, devrimci ve sol güçler dışında hiçbir siyasal gücün anlamlı bir destek sunmayacağını gösterdi. Öte yandan, bir süre direnişe destek veren reformistlerin ise, sıra kritik eşiklere dayandığında nasıl gericileşip bir engele dönüşebildiğini de somut olarak gözler önüne serdi. Son aylarda direnişe geçen işçilerin Tekel direnişini örnek aldıklarını dile getirmeleri ise, direnişin işçi sınıfı saflarındaki etkisinin ilk pratik yankılarıdır.

Bu olguyu, sınıfla birleşme alanında eşik atlamayı yakın dönem hedeflerinden biri olarak saptayan komünistlerin çok iyi değerlendirmesi gerekiyor. Zira direniş hem propaganda ve ajitasyon faaliyeti için muazzam olanaklar sağlamış, hem sınıf kitlelerini devrimci ajitasyona daha açık hale getirmiştir. Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak resmen kazanılması ve gerçekleşen kitlesel kutlama, ardından gelecek olan 26 Mayıs grevi, sınıf kitlelerindeki mücadele azmi ve bilincini daha da güçlendirecek, devrimci propaganda ve ajitasyona daha da duyarlı hale getirecektir.

Sınıfla birleşme eşiğini atlama sorumluluğuyla karşı karşıya bulunan komünistler, dönemin sunduğu bu olanakları her adımda göz önünde bulundurmalı, olanakları güce dönüştürmek için siyasal sınıf çalışmasını daha etkili, daha yaratıcı, daha militan bir tarzda örebilmelidirler. Sosyalizmle işçi sınıfının öncü kuşağının organik birleşme sürecinde eşik atlamak, dönemin sunduğu olanakları somut kazanımlara dönüştürmeye sıkı sıkıya bağlıdır.

Partinin pratik faaliyetlerinden...

Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz!

Kesintisiz olarak sürdürdüğümüz illegal devrimci faaliyetimiz Mart ayında da asgari bir başarıyla tamamlandı. Mart ayının temel gündemleri olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve ezilen hakların isyan ateşini simgeleyen 21 Mart Newroz'u faaliyetimizin ana eksenini oluşturdu.

8 Mart'a dönük "Yaşasın 8 Mart! Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!" şiarlı büyük boy afişlerimiz, 21 Mart'a yönelik ise "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlı büyük boy afişlerimiz kullanıldı. Sefaköy'de İnönü Mahallesi, Halkalı yolu, Altınşehir, Şahintepe, İkitelli Köyiçi ve Atatürk Mahalleri, Yenibosna Zafer Mahallesi, Şirinevler semtlerinin yanı sıra İkitelli Organize Sanayi ve Yenibosna Doğu Sanayi civarında afiş faaliyeti gerçekleştirdik. Ayrıca E–5 üzerinde Çobançeşme, Topkapı, Okmeydanı, Mecidiyeköy bölgelerinde trafo ve direkleri afişlerimizle süsledik.

Ajitasyon-propaganda faaliyetinin temel ayaklarından biri olan afiş çalışmasının sol hareket içersinde gözle görülür bir biçimde gerilediği bir dönemde illegal afişlerimizin yaygınlığı ve sürekliliği pratik faaliyetimizin etkisini afiş çalışmasının sınırlarından öteye taşımaktadır. Sınıf düşmanlarımız da bunun farkında oldukları için afişlerimize büyük bir kinle saldırmaktadır.

Newroz'la ilgili olarak ise, İkitelli ve Şahintepe bölgelerinde "Newroz isyandır, isyan ateşini körükle!", "Bıji Newroz, bıji sosyalizm!", "Newroz piroz be!", "Newroz'da Kürt halkıyla dayanışmaya!" şiarlarını içeren yazılamalar ve TKİP imzalamalarında bulunduk.

1 Nisan'da Ankara'da buluşan Tekel işçilerinin mücadelesine toplumsal desteği ve sınıf dayanışmasını artırmak için Sefaköy İnönü Mahallesi ile E–5 güzergâhının çeşitli noktalarında yazılamalar geçekleştirdik. Halkalı yolu üzerinde "Her yer Tekel her yer direniş!", "1 Nisan'da Ankara'dayız! Tekel işçisi yalnız değildir!", İnönü Mahallesi'nde "1 Nisan'da Ankara'ya Tekel işçileriyle dayanışmaya!", E-5 güzergâhı Topkapı ve Cennet Mahallesi civarında "1 Nisan'da Ankara'ya Tekel işçileriyle dayanışmaya!" şiarlı yazılamalar yaptık. Sınıf düşmanlarımız E-5 üzerindeki yazılamalarımıza da saldırdılar.

Mart'ın isyan ateşinden baharın kızıl Mayıs'ına girdiğimiz süreçte illegal devrimci faaliyeti daha yoğun bir tarzda gerçekleştirdik. 1 Mayıs faaliyetimize "Genel grev-genel direniş için 1 Mayıs'a!" ve "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" şiarlı ve görselliği ile dikkat çeken büyük boy afişlerimizle başladık. Afişlerimizi sanayi bölgelerinde, emekçi semtlerinde ve ana yollarda yaygınca kullandık. Faaliyetlerimiz esnasında birçok kişinin "kolay gelsin" dileklerini aldık.

Afiş faaliyetimizi gerçekleştirdiğimiz yerler; İkitelli Organize Sanayi, Yeni Bosna ve Güneşli Sanayi Bölgeleri, Halkalı fabrikalar yolu, İkitelli Köyiçi ve Atatürk Mahalleleri, Şahintepe, Altınşehir, Sefaköy İnönü Mahallesi, Söğütlüçeşme, Yenibosna Zafer mahallesi, Şirinevler, Bahçelievler Soğanlı Mahallesi, Bağcılar Güneşli ve Fatih Mahallesi'dir. Ayrıca işçi ve emekçilerin kullandıkları ana güzergâhlar olarak; Şirinevler ve İkitelli Mahmutbey yolu, Bağcılar Haznedar yolu üzerinde çeşitli noktalarda afiş faaliyeti yürüttük.

E-5 güzergâhında tek illegal faaliyet partimiz tarafından gerçekleştirilmiştir. Küçükçekmece'den başlayarak Mecidiyeköy köprülü kavşağa kadar çeşitli noktaları parti afişlerimizle süsledik. Küçükçekmece sapağı, Yeşilova, Bağlar, Beşyol, Çobançeşme, Yenibosna, Topkapı, Edirnekapı, Halıcıoğlu, Okmeydanı, Çağlayan ve Mecidiyeköy'deki durak, trafo, duvar ve direkler de parti afişleriyle donatıldı.

İTÜ'nün Maslak yerleşkesinde ve YTÜ'nün çeşitli noktalarında, Metrobüs'ün Zincirlikuyu durağı civarında 1 Mayıs afişlerimizin yanı sıra "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Özerk demokratik üniversite, bilimsel, anadilde eğitim!" şiarlı afişlerimizden yaygınca kullandık.

Faaliyetimiz sırasında kimi zaman düşmanın saldırısına maruz kalsak, kimi zaman da afişlerimizin üzerleri boyanıp sökülmeye çalışılsa da, devrimci faaliyetimizden geri durmadık.

Sökülen ve boyanan afişlerimizin yerlerini hemen yenileri aldı.

Afiş faaliyetimizin yanı sıra partimizin işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağıran bildirilerin dağıtımını da çeşitli emekçi semtlerinde gerçekleştirdik. İkitelli Köyiçi ve Atatürk Mahalleri, Şahintepe, Sefaköy İnönü Mahallesi, Yenibosna Zafer Mahallesi bildiri faaliyetine konu edilen semtler oldu. Bildiri dağıtımı sırasında kimi emekçiler daha fazla bildiri talep ettiler ve 1 Mayıs'a katılacaklarını dile getirdiler.

Bildiri faaliyeti dışında çeşitli noktalarda yazılamalar yaptık. İkitelli Organize Sanayi'de "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın sosyalizm!", "Geleceksiz yaşama güvencesiz çalışmaya karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!" şiarlı, Sefaköy İnönü Mahallesi ve civarındaki fabrikalar yolunda "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta Taksim'e!" şiarlı yazılamalar gerçekleştirdik. E-5 güzergâhında Çağlayan bölgesinde "Krize karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!", SSK Okmeydanı'nda "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", Edirnekapı civarında "Yaşasın 1 Mayıs!", Çobançeşme mevkiinde "İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!" şiarlı yazılamaları ve parti imzalamaları gerçekleştirdik.

1 Mayıs faaliyetini gerçekleştirdiğimiz Nisan ayında Ölüm Orucu direnişinde şehit düşen Hatice yoldaşımızı da andık. Sefaköy İnönü Mahallesi'nde ana güzergâha ve çeşitli noktalara "Hatice yoldaş ölümsüzdür!", "Parti şehitleri ölümsüzdür!", "Hatice yoldaş kavgamızda yaşıyor!" şiarlı yazılamalar ve parti imzalamaları gerçekleştirdik.

Küçükçekmece'den Komünistler

Partimizin özgür sesini sınıfa taşıyoruz...

Sermaye diktatörlüğü tüm kurumlarıyla saldırılarını aralıksız sürdürüyor. Bu saldırılar karşısında işçilerin ve emekçilerin, Tekel işçilerinin direnişinin de uyarıcı etkisiyle, mücadele istek ve iradeleri güçleniyor. Yıllardır birikmiş sorunlar karşısında umutsuzluk ve atalet içinde bulunan sınıf hareketi kendine yeni kanallar arıyor.

İşçi sınıfı ve emekçileri, partimizin yol göstericiliğinde devrim ve sosyalizm mücadelesi etrafında kenetlenmeye çağıran illegal devrimci faaliyetimizi kesintisiz sürdürüyoruz. Partimizin adını, şiarlarını sanayi havzalarına, emekçi semtlerine taşıyor, krizin faturasını ödememek için mücadele çağrısı yapıyoruz. İvmesi giderek yükselen sınıf mücadelesi ile birlikte partimizi güçlendirmenin olanaklarını değerlendirme çabası içindeyiz.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs öncesinde de bölgemizde aynı bakışla faaliyetimizi güçlendirerek sürdürdük. Günler öncesinden başladığımız illegal faaliyetimizle işçilere devrimci şiarlarımızı taşıdık. İşçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim'de sermayenin karşısına dikilmeye ve hesap sormaya çağırdık. Afiş, bildiri ve yazılamalarla yaygın bir faaliyet ördük. Devrimin ve sosyalizmin şiarlarıyla duvarları süsledik.

1 Mayıs faaliyetimiz boyunca "Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm!/TKİP" ve "Genel grev genel direniş için 1 Mayıs'a!/TKİP" şiarlı afişlerimizi bölgemizin hemen tüm emekçi semtlerine yaptık. Sanayi sitelerinden işçi geçiş güzergahlarına kadar geniş bir alanı afişlerimizle donattık.

Afiş çalışmamızın ardından partimizin işçi ve emekçileri 1 Mayıs alanlarında mücadeleye çağırdığı bildirilerimizi Saadetdere, Örnek, Tabela, Balıkyolu, Bulut ve Kıraç'ta işçi ve emekçilere ulaştırdık. "Yaşasın 1 Mayıs!/TKİP" ve "1 Mayıs'ta Taksim'e!/TKİP" şiarlı yazılamalarımızı da bölgemizde kimi noktalara yaparak çalışmalarımızı sürdürdük.

İllegal materyallerimizle işçi ve emekçilere partimizin özgür sesini ulaştırmaya devam edeceğiz.

Esenyurt'tan Komünistler

İllegal faaliyetimiz 1 Mayıs çalışmasıyla devam etti...

Üç yıl boyunca sergilenen kararlı ve militan mücadele sayesinde Taksim'in kazanılması ve 1 Mayıs'ın burada kutlanacak olması bu yıl 1 Mayıs'a ayrı bir anlam kazandırıyordu. Bu yılki 1 Mayıs TEKEL işçilerinin mücadelesinin basıncıyla sendikaların aldıkları 26 Mayıs genel grev-genel direnişi açısından da önem taşıyordu.

Partimizin sesini işçi ve emekçilere ulaştırmak ve onları genel grev-genel direnişi örgütlemeye

çağırmak amacıyla, "Genel grev genel direniş için 1 Mayıs'a!/TKİP" ve "Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm!/TKİP!" şiarlı afişlerimizle özellikle ana arterleri süsledik.

Afişlerimizi E-5 Göztepe köprüsü-Haydarpaşa Numune Hastanesi, Dudullu-Küçükbakkalköy, Sultanbeyli-Ümraniye, Baraj Yolu, Tavukçu Yolu otobüs güzergahlarının yanı sıra İMES çevresine, Sultanbeyli Başaran Mahallesi'ne, Sarıgazi'ye, 1 Mayıs Mahallesi'ne ve Şile yolunun girişlerine astık.Ayrıca partimizin çıkartmış olduğu 1 Mayıs bildirilerini Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi ve Başaran Mahallesi'ne dağıttık.

Ümraniye'den Komünistler

Faaliyetimiz kesintisiz olarak sürüyor...

Son yıllarda nicelik ve yaygınlık açısından gelişen yeraltı propaganda faaliyetimiz dönem başında planladığı üzere daha da yaygınlaştırılarak sürdürüldü. Faaliyetimiz işçi ve emekçilerin daha fazla dikkatini çekerken, düşmanın tahammülsüzlüğüne konu oldu. Özellikle Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesi üzerinden yürütülen faaliyet sürecinde yapılan afişler ve yazılamalar saldırıların hedefi oldu. Çok sayıda emekçi semtinin anayol güzelgahlarının yanı sıra Konak, Gümrük, Basmane gibi şehrin en merkezi noktalarına taşınan faaliyetimiz bahar ve 1 Mayıs dönemi boyunca devam etti. Yaygınlaşan faaliyetimizi daha da derinleştirmeyi hedefliyoruz.

İzmir'den Komünistler

Devrimci mirası sahiplenmenin...

(Baştarafı s.31'de)

bir kırılma ortaya çıkmıştır. Zaman zor dönem devrimciliğini işaret etmektedir.

Devrimci örgütün yaşamsal önem kazandığı bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir dönemde onların bıraktığı mirası sahiplenmek her zamankinden daha fazla önemlidir. Devrimci önderlerin bu topraklarda yükselttikleri devrimci örgüt fikri ve pratiği bir yana bırakılmakta, legalize olan, düzenin icazet alanına yerleşen anlayışlar güç kazanmaktadır. Artık salt tabelalarla komünist ve salt sloganlarla devrimci olunabilmektedir.

Geçmişin devrimci önderleri üzerine söz söylemeyi marifet sayan reformistler, devrimci mirasın içini boşaltmaktadırlar. Devrime sırt çevirenlerin yüzü Denizler'e dönük değildir. Onların yolu artık TİP'e, YÖN'e, MDD'ye çıkmaktadır. Devrimci örgüt geleneğiyle bağlarını koparanların siyasal platformu, söylemde sarıldıkları "kuşak" tarafından daha '71'de aşılmıştır. "Denizlerin yolu"nun devrimin sarp ve dolambaçlı patikalardan geçtiğini aslında çok iyi bilenler bu yolun yorgunudurlar.

Bizlere düşen görev ise adımlarımızı hızlandırmaktır. Devrim bizi bekliyor. Devrimin, yarın olacakmış gibi heyecanını koruyabilen neferlere ihtiyacı var. Devrimin, o tarifsiz güzellikleri bizden sonra geleceklere armağan edebilmek için sabrını bileyen kadrolara ihtiyacı var. Partinin, kendisiyle arasındaki ideolojik mesafeyi kapatmış, kendisiyle bütünleşmiş partililere ihtiyacı var. Çünkü partiyle sınıf arasındaki mesafenin kapatılmasının yolu buradan geçiyor.

Demirde ve çelikte, tekstilde ve dokumada, tütünde ve pamukta, tarlalarda ve okullarda... Çarkların döndüğü, alınterinin aktığı, emeğin hayata can verdiği her yerde mücadele mayalanıyor. Mayanın tuttuğunu müjdeliyor parti. Varsın yol yorgunları bizden önce düşenlerin adlarını dolasınlar dillerine. Oyalansınlar kendi çemberleri içinde. Bizim, bizden önce savaşırken düşenlere devrim sözümüz var. Bu topraklar için tarihsel bir şans olan devrimci önderlerin ektiği ihtilalci fikirler '87'de yeniden ve bu kez işçi sınıfı devrimciliği düzeyinde yeşermeye başlamıştır ve boyvermeye devam etmektedir.

Kavgamız doğurgandır. Kavgamız yeni Denizler'e, Mahirler'e, İbolar'a, Sinanlar'a, Ulaşlar'a, Cevahirler'e gebedir. Ve hala "Deniz olmak", "Denizlerce çoğalmak" için, gerektiğinde onlar gibi ölebilen Alaattinler'i, Haticeler'i, Habipler'i, Ümitler'i vardır bu davanın. Çünkü "çelik aldığı suyu unutmaz"!

A. Hikmet

Devrimci mirası sahiplenmenin yolu...

Bazı tarihlerin özel anlamları vardır. Devrim yürüyüşünde en çok hatırlanan, en çok iz bırakan... Bugün olduğu gibi uzak yarınlarda da gururla hatırlanacak günlerden bahsediyoruz. İşte 6 Mayıs 1972 böyle bir tarihtir. O uzun maratonun yüzüncü metresinde bayrak aynı kızıllıkta bizlere devredilmiştir. 30 Mart Kızıldere ve Mahir Çayanlar, 18 Mayıs ve İbrahim Kaypakkaya da aynı gerçeği hatırlatmaktadır.

Ancak bu tarihler devrim mücadelesinde ipi ilk göğüsleyenlerin fedakarlıkları ve yiğitlikleriyle açıklanamaz sadece. Bu üç tarih aynı zamanda bir hesaplaşmayı anlatmaktadır. Bu hesaplaşma kurulu düzenle ve buna bağlı olarak da burjuva sosyalizmi ile, onun politik biçimi olan reformizm iledir. Bu nedenle onlar yalnızca birer "romantik kahramanlar" değildirler. Kısa ömürlerine sığdırdıkları kavgaya damgasını vuran devrim, devrimci iktidar ve devrimci örgüt fikridir. '71 devrimci kopuşuna anlam kazandıran budur.

1960'lı yıllarda dünya ölçüsünde yaşanan toplumsal çalkantılar sınıflar mücadelesine yeni bir hava kazandırmış, Türkiye de bu siyasal atmosferden doğrudan etkilenmişti. Kitlesel eylemlerle, grev ve direnişlerle, toprak işgalleriyle büyüyen toplumsal hareket siyasallaşan bir karakter kazanmıştı. Emekçilerin sola, sosyalizme yönelimi hızlanmıştı. Ancak bu hareketliliğin yarattığı siyasal bilincin sınırları vardı. "Sosyalizm" iddiasıyla harekete önderlik edenler büyük ölçüde orta sınıf aydınları, onlar üzerinden şekillenen reformist siyasal akımlardı. TİP, YÖN ve MDD dönemin öne çıkan bu türden sol akımlarıydı. Bu akımların hiçbiri, devrimci iktidar perspektifini, düzeni cepheden karşıya alabilecek bir çizgiyi temsil etmiyorlardı. '71 devrimci hareketi, döneme egemen olan bu reformist cendereyi kırmış, sınıflar mücadelesinde yeni bir perde açmıştır.

1960'lara egemen burjuva sosyalizmi dönemi, '71 Devrimci Çıkışı'nın ürünü devrimci akımların '70'li yılların ikinci yarısında güçlenmesiyle birlikte esası yönünden kapanmıştır. Yeni döneme damgasını vuran devrimdir, devrimci örgüttür.

Bu koşulları yaratan '71 devrimci kopuşudur. Yani Denizler'dir, Mahirler'dir, İbrahimler'dir. Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden bu kadroların devrimci kimliklerinde varolan üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşısına alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro gerçekliğinin sembolüdür onlar. Türkiye'nin devrim mücadelesinde bir milattır '71 Devrimci Kopuşu.

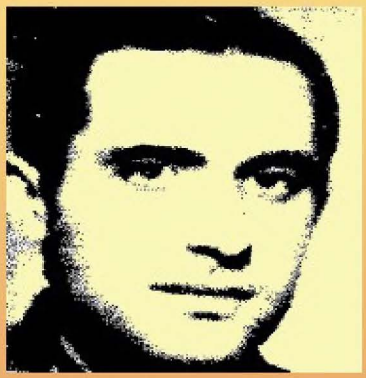
Bugün o dönemin devrim neferlerini anmak demek, adlarını savaş bayraklarımıza yazmak, bıraktıkları mirası sahiplenerek daha ileriye taşımak demektir. Çünkü bu, anılarda kalan bir geçmiş değildir. Onları anmak, duygusal seremoniler hiç değildir. Bıraktıkları mirası sınıf savaşımın gerçekliğinden koparmak, ölümüne bir mücadele içinde yarattıkları değerlere mezar kazmak demektir. Sahip çıkmak, yolunu açtıkları devrimciliği bugünün yeni koşullarında ve yeni bir düzeyde yaşatmak demektir. Büyük fedakarlıklarla, devrime bağlılıkla, güçlü yoldaşlık sevgisiyle yoğurdukları kavgayı sürdürmek demektir.

Ancak bu mirasa sahip çıkmak için daha fazlası gerekmektedir. Aradan uzun yıllar geçmiş, Türkiye devrimci hareketi '80 yenilgisini, dünya sosyalist hareketi '89 çöküşünü yaşamıştır. Küçük-burjuva sınıf zemininden, onun ideolojik-programatik anlayışından kopamayan sol hareket tasfiyeci dalganın etkilerine karşı koymamıştır. Bu gerici rüzgar karşısında tutunamayanlar büyük savrulmalar yaşamış, devrimci değerler erozyona uğramıştır. Tüm bunlar düzenin devrimci örgütlere yönelik saldırılarıyla birleşince, devrimci örgüt iradesinde büyük

(Devamı s.30'da)

Yiğitlikleri, fedakarlıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!..

6 Mayıs '72'de Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan darağacında; 18 Mayıs 1973'de İbrahim Kaypakkaya faşizmin işkencehanelerinde, 31 Mayıs 1971'de Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan Nurhaklar'da; 2 Haziran '71'de Hüseyin Cevahir İstanbul'da katledildi.

Onlar '60'lı yılların devrimci kitle mücadeleleri içinde gençlik hareketinin militanları olarak yerlerini aldılar. Düzene karşı devrimci başkaldırının temsilcileri oldular. İnandıkları dava uğruna ölümü tereddütsüzce göğüslediler. Dönemin tüm diğer devrimci gençlik önderleriyle birlikte Türkiye devrim mücadelesinde bir kilometre taşı oldular. Bıraktıkları direniş mirasıyla yeni kuşak devrimcilere yol gösterdiler, hep gösterecekler.